

Adventszemle

Havonta megjelenő tájékoztató és ihlető jellegű folyóirat a Krisztus visszajövetelére várakozók számára • 2010. április

TARTALOM

4

14

6

18

25

Vezércikk

- 3 Befejezetlen történet
Virgiliu Peicu

Bibliai történelem

- 4 Miért tartottak az apostolok bizonyos ünnepeket, melyeket mi nem tartunk?
Florin Lăiu

Lelki élet

- 6 Egy másik örökkévalóság
Iosif Diaconu

Teológia

- 8 Homokasztal (VI)
Florin Lăiu

Külmisszió

- 10 Utazás a világ végére (III)
Egy keresztény törzsfőnök
Bota Hajnal

Imádkozz és dolgozz

- 12 Beszélgetés elnökeinkkel
Az Unió Bizottsága

Gyakorlati kereszténység

- 14 Imádkozz és dolgozz.
Gecsemánén keresztül a Pünkösdig
Teodor Huțanu

- 17 Segítség a válságos időkben
Ramona Chiriță

- 18 Az imádat –
Különleges istentiszteleti alkalmak
Az Unió Bizottsága

Család

- 22 Az ár
Romulus Chelbegean

Imádat

- 23 A szombatiskolai program

A presbiter rovata

- 24 Isten küldött egy embert
Lucian Floricel

Női Misszió

- 25 Misszió a te otthonodban!
Raluca Ropotică

Hírek

26

Olvasóink kérdezték

- 28 A húsvét Jézus halálának évében
Florin Lăiu

Bibliaismeret

- 29 Krisztus feltámadott!
Henry Morris és Martin Clark

Gyermekoldal

- 30 A szeretet ajándéka
Adela Băncău

Szívtől szívig

- 31 Az én Istenem
Georgel Pîrlitu

ADVENTSZEMLE

A Romániai
Hetedik Napot Ünneplő
Adventista Egyház
hitnevelő és tájékoztató
havilapja

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsóítsuk határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

2010. április

Igazgató: Pop Iacob
Főszerkesztő: Virgil Peicu

Szerkesztő: Kovács Judit

Fordította:

Mezei Áron

Oprea Adél Emő

Műszaki szerkesztő: Szöcs Erzsébet

Készült a Viața și Sănătatea Kiadó
nyomdájában

030715 Bukarest

Str. Valeriu Braniște nr. 29

tel.: 021-3230020; 021-3234895

fax: 021-3230040

A magyar szerkesztőség címe:

400107 Kolozsvár

str. Cuza Vodă nr.12

tel.: 0264-599512, 0264-599413,

0740-904246

fax: 0264-599413

E-mail: adventszemle@yahoo.com

ISSN 1842 - 3361

Befejezetlen történet

VIRGILIU PEICU

Az elmúlt napokban egy DVD-t hallgattam, a címe: „A keresztény utazása”. Talán gyermek vagy? – kérdezhetitek. Meglehet. Elismerem, hogy időnként megszőköm a mesék világába, hiszen „A keresztény utazása” mese. A mesék megtisztítják az elmét, ellazítják, visszatérítenek a makulátlan időkbe. Szeretem a meséket és az elbeszéléseket, és meg vagyok győződve afelől, hogy sokan közületek szeretik őket. Biztos vagyok abban, hogy legalább egyszer ti is hallottatok mesét, vagy ti magatok mondtátok másnak.

Azt ajánlom, írjunk egy mesét. Én megkezdem, ti pedig folytatjátok. Valamennyien írtok hozzá egy kicsit. Akár többet is írhattok, aszerint, ahogy az ihletés lesz. Ma, holnap és holnapután is folytathatjátok. A mese addig él, amíg írni fogjuk. És bárki hozzájárulhat. A stafétát nap mint nap továbbvihetjük. Így a végnélküli mese boldoggá teszi életeteket, ha folytonosan frissen tartjátok. Ha nem folytatjátok, hamar véget ér. Nos, lássunk hozzá...

Volt egyszer, hol nem volt, egy olyan világban, amelynek nyomait gondosan kell keresni ahhoz, hogy felfedezzük, volt egyszer egy egyszerű házaspár, hozzád és hozzám hasonló emberek. Az erdő mélyén éltek egy házikóban, és arra törekedtek, hogy távol tartsák magukat a várostól. Szerették egymást, és egyszerű életük szép volt. Közel a házhoz volt egy kertjük, néhány háziállatuk, a férfi pedig időnként az erdőben vadászgatott, a bőrt pedig eladogatta a városban. Volt azonban egy nagy fájdalmuk is. Nem ismerték a jövőt, s magányosak voltak az erdőben. Gyereük nem volt, sem barátaik, akik iránt kimutassák szeretetüket. Féltek a jövőtől. Ha ismernék a jövőt, gondolták, biztonságosabban élnék. Hogy is tudhatnánk meg? – tépelődtek. Érezték, hogy a jövő ismeretétől tökéletessé válna az életük. Szerették egymást, de ennyi nem volt elég. Elkezdtek járni

a kuruzslókhoz, jövendőmondókhoz, csillagjósokhoz, nehéz követelményeknek tettek eleget, adományokat osztogattak a kolostorok és templomok javára, de mindhiába. Az ígéretek nem teljesültek, lelkük pedig üres maradt.

Egy napon a férfi az erdőt járta szokásához híven, és a vagyont próbálta gyarapítani, remélve, hogy némelyeket így a maguk pártjára von. Éppen egy öreg és óriási tölgy mellett haladt el. A fában egy odú volt, amit kikezdett az idő. A tölgyfa nyikorogni és sírni kezdett, mintha mondani akart volna valamit. Ide-oda ingadozott, mintha valamit mutatott is volna. Egyre keservesebben sóhajtozott az öreg tölgy, míg törzse egyszer csak kettébe tört. Az odú szétmállott, a koronája pedig a földre zuhant. A férfi ijedten azonnal félre ugrott, nehogy maga alá temesse a lombozat. Éppen hogy megmenekült. Miután felállott a földről és leporolta ruháit, látta, hogy az odúban ki tudja mióta egy régi láda rejtőzött. Óvatosan közeledett hozzá. Vastag és rozsdás láncok őrizték alaposan. Vette a fejszét, erőteljesen lecsapott, leszakította a láncokat, és felnyitotta a fedelet. Nagy ámulatára, egy könyvet fedezett fel a ládában! Amikor kezébe vette a könyvet, úgy tűnt, mintha egy óriási ablakot tartana a kezében. Amint kinyitotta, úgy vette körül a könyv, mint egy üveg-gömb, amiből minden irányba egyszerre lehetett tekinteni. Láthatta Éden kiterjedt és csodálatos tartományait, az özvívz habzó hullámain, s ködbe borulva látszott Babel befejezetlen tornya. Kissé tovább Sodoma

és Gomora felől füstcsík emelkedett fel a pátriárkák lakta tájakra. Mamré tölgyesében pedig Ábrahám sátrának a körvonala látszott. Innen hosszú és fáradságos út indult Golgota hegyéig, amelyre egy másik hegy, a Megdicsőülés hegyének árnyéka esett. Így váltotta egyik kép a másikat, és egy egész történelem bontakozott ki annak szeme előtt, aki a könyvet felnyitotta.

Mi is látszott? Minden esetben annak a története, aki a könyv által tekintett a világba. A történelem egyik lábával a Golgota hegyére, másik lábával a Megdicsőülés hegyére támaszkodik. Kitért karjai megérintik az átszegett oldalt és a fára szegezett kezeket. Aki megnyitja a könyvet, igazán átéli történetét, azt a történetet, amelynek jövője még befejezetlen. Szeretnéd ismerni igazi és örök jövődet? Keresd a könyvet! Oldozd le láncait. Engedd, hogy ablakait kitérje elméd és lelked felé! Hordozd magaddal, mint a maroktelefont. Ne felejtse el: a te történeted még nincs befejezve!

Innen folytassátok ti. Próbáljátok megírni a mese végét. Nyissátok ki a könyvet és keressétek meg a befejező részt. Én megírtam a bevezetőt, ti pedig a befejezést, ami lehet egy mondat, egy körmondat, egy ima vagy egy nagyobb részlet. Ne habozzatok, nyissátok meg a könyvet és folytassátok a történetet. A kegyelem történetét, a golgotai kereszt történetét! ■

Miért tartottak az apostolok bizonyos ünnepeket, melyeket mi nem tartunk?

FLORIN G. LĂIU, teológiai professzor

A Bibliában szereplő ünnepek mindig vita tárgyát képezték a különböző gyülekezetekben. Jézus Krisztus mennybemenetele után az apostolok még megtartottak néhányat a zsidó ünnepek közül, ez pedig megosztottságot támasztott közöttük. Hogyan érthetjük meg álláspontjukat? Hogyan kellene viszonyulnunk manapság ehhez a kérdéshez?

Igaz az, hogy az apostolok megfedték a tanítókat, akik kitarítottak a különböző ünnepi alkalmak és szombatünnepek megtartása mellett (Kol 2:16-17). Az apostoli zsinat úgy döntött, hogy nem helyez fölösleges terhet a nem zsidó származású megtértek vállára (Csel 15:19.24.28). A pogányok közül megkeresztelt keresztények között mégis akadtak olyanok, akik a judaizáló és törvényeskedő tanítók ha-

tására kötelezőnek ismerték el a körülmetélést és a mózesi naptárt (Gal 4:10-11, 5:2-4).

Az apostolokat nem a hagyománytisztelés és az ünnepek ártatlan átvétele zavarta, hanem hogy mindez magában foglalta a zsidó legalista dogmák elfogadását, mely szerint az üdvösség emberi érdemekkel kiérdemelhető. Először is, ezek az érdemek a pátriárkák hátrahagyott örökségei, és éppen ezért kellett az embernek körülmetéledés által belépnie a zsidóságra. Aztán következnek az egyéni érdemek, amelyek a mózesi törvény – nem feltétlenül szigorúan vett – betartásából származnak. Mivel a vallások általában ünnepeikben jutnak kifejezésre, a zsidó naptár elfogadását (annak meghatározott ünnepeivel, szombatjaival és böjtjeivel együtt) az érdemek forrásának tekintették. Ezért aggódott az apostol és ne-

heztelt azokra, akik a nyomában járva kárt tettek munkájában.

Van azonban egy ártatlan arca is ezeknek az ünnepeknek. Hogyha a zsidókkal és a megváltási történetben elődöknek tekintett atyák iránti tiszteletből a keresztény – önkéntesen és törvényeskedés nélkül, kizárólag lelki-társadalmi okokból – ragaszkodott bizonyos naptári ünnepek megtartásához, nem tiltották el tőle. Sőt elfogadták annak a „gyenge” (zsidó vagy nem zsidó) kereszténynek az álláspontját, aki ezeket a szokásokat lelkiismereti kérdésnek tartotta, de nem akarta az egyházra erőszakolni, sem nem ítélte el a testvérét, aki e szokásokat nem gyakorolta (Róm 14:4-6:13). Egy hagyományos ünnepet lelki-missziós okokból is lehetett tisztelni, mint ahogyan Pál is gyakran tette, amikor a pünkösdre utalt (Csel 20:16; 1Kor 16:8). Ami a kovásztalan kenyerek ünnepét illeti, amely magában foglalta a húsvétot és az azt követő hetet, bizonyítható, hogy Pál is megtartotta, legalábbis, amikor zsidó környezetben volt:

„Mi pedig a kovásztalan kenyerek napjai után kivezünk Filippiből, és menénk ő hozzájok Troásba öt nap alatt; hol hét napot töltünk” (Csel 20:6).

Az Adventista Bibliakommentár 6. kötetében (1957:386) a következőket találjuk erről:

„Úgy tűnik, hogy Pál szándékosan maradt Filippiben a zsidó ünnep miatt. Pál, aki zsidó, sőt farizeus volt (Csel 23:6), a húsvéti időszakot továbbra is élénk vallási lelkülettel tisztelte. Lehet, hogy a keresztények is kezdték úgy tekinteni a húsvétot mint Krisztus halálának és feltámadásának emlékünnepét (1Kor 5:7-8).”

A szerzők szerint Pál nem azért tette ezt, mert félt a zsidóktól, hanem inkább az irántuk és örökölt vallása iránti rokonszenvéből. Sőt, fontos kiemelnünk annak lehetőségét, hogy egyes keresztények a zsidó húsvét alkalmával már az akkori időben megemlékeztek Jézus áldozatáról. Az ázsiai és római keresztények közötti történelmi viták – Pál után nem több mint két generációval¹ – arra utalnak, hogy ez a szokás valószínűleg visszavezethető az apostoli korszakra.

Az ázsiai keresztények (az ortodoxok ősei) azt tartották, hogy a húsvétot a hagyományos zsidó naptár szerint kell megünnepelni, attól függetlenül, hogy milyen napra esik Niszán hónap 14-e (akárcsak a szinoptikus evangéliumokban), a római keresztények (a római-katolikusok ősei) szerint pedig a húsvétot (az ők hagyományuk szerint) mindig péntek-szombat-vasárnap napokon kell ünnepelni (mint János evangéliumában), az utolsó nap pedig különösen a feltámadásról való évenkénti megemlékezés alkalma.

Érdekes megfigyelni, hogy Ellen White véleménye összhangban van az Adventista Bibliakommentár állításával azzal kapcsolatban, hogy Pál miért is maradt Filippiben a kovásztalan kenyerek ünnepére:

„Pál Filippiben időzött, hogy megünnepelje a húsvétot. [...] A filippbeliek voltak a legszeretőbb és legelhívtottabb keresztények, akik az apostol révén tértek meg, és az ünnep nyolc napját Pál békés és boldog közösségben töltötte velük” (AA 1960:390–391).²

1. Lásd a Wikipédián: quartodecimanizmus

2. Ellen White Estate, http://www.whiteestate.org/search/published_writings.asp. Egy másik érv, melyet gyakran felhoznak a keresztény

Ez alapján tehát Pál Filippiben maradt, hogy „megünnepelje a húsvétot” és a Filippibeli gyülekezet a zsidó ünnepet egy keresztény közösségi és örömkalkomként tartotta meg.

Ez a húsvéti ünnepelés egyáltalán nem volt kötelező Filippi kultúrájában, mivel tudjuk, hogy a város római gyarmatot képezett, és zsinagógával sem rendelkezett. Kezdetben csak né-

hány nő rokonszenvezett a judaizmus-sal, és az evangéliumot elfogadták úgy, ahogyan azt Pál szemléltette előttük (Fil 4:9). Pál példája magában foglalta a szombatnak mint imádati napnak a megünnepelését bármilyen körülmények között (Csel 16:13), még ha ezért börtön és bántalmazás is járt a rómaiak részéről zsidózó prozelitizmus vádja miatt (Csel 16:20–24). De Pál példája az 1Kor 9:20–23 versekben leírt elv alkalmazását is jelentette, melynek lényege a rokonszenv alapú, felsőbbrendűségi érzéstől és babonás különködéstől mentes kulturális alkalmazkodás. Ennek alapja kizárólag az emberek iránti szeretet és az evangélium előrehaladásának vágya lehetett: „És a zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg; a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt valókat megnyerjem; a törvény nélkül valóknak törvény nélkülivé, noha nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvényében való, hogy törvény nélkül valókat nyerjek meg... Mindeneknek mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket. Ezt pedig az evangéliomért művelem, hogy részestárs legyek abban.”

Sajnos erre az apostoli lelkületre a kulturális alkalmazkodás területén (amelynek semmi köze a lelki vagy erkölcsi megalkuváshoz, és amely hidakat és szolidaritást képez a társadalomban), sok keresztényt fenntartással, sokszor babonás ellenállással tekint.

A Filippiben tartózkodó Pál példája inkább arra buzdít, hogy örüljünk az örvendezőkkel, nem pedig, hogy az

húsvét korai meglétének igazolására, János megjegyzésén alapszik, melyben utal a „zsidók húsvétjára” (Jn 2:13; 11:55; 6:4). Nem csak „húsvét”-ot említ, hanem a „zsidók” húsvétját, mintha létezett volna egy keresztény húsvét is. Az érv nem túl erős, de nem érdemes elvetni sem mérlegelés nélkül.

állítólag veszélyekre figyelmeztessen, amiket valamely, Isten törvénye által megszüntetett vagy létre nem hozott ünnep magában hordoz. Nincs abban

semmi bűn, ha másokkal egyszerre megünnepeljük a nagy messiási eseményeket mint örömkalkomokat gyermekeink és a többi ember életében. El-lenkezőleg, a keresztény kultúra ártatlan vonatkozásainak keserű elvetésével megerősíthetjük

másokban, hogy mi nem keresztények, hanem keresztényellenesek vagyunk. Mindeközben a magunk lelkiismerete előtt úgy tűnünk fel, mint akik nagyobb apostolok az apostoloknál, adventistábbak Ellen White-nál és elővigyázatosabbak Jézus Krisztusnál.

Jézusnak szokása volt tevékenyen részt venni az ünnepeken, nem csak azokon, amelyeket Isten meghagyott Mózesnek, hanem amelyek csak nagyon későn születtek meg a zsidóság körében (Jn 10:22; 1Makkabeus 4:59). Jézus ezt azért tette, mert szerette a népet, melyhez tartozott. Milyen kifogásunk van az ellen, hogy példáját kövessük?

Természetesen senkinek sem szabad megítélnie minket, hogy nem tartjuk kötelezőnek egy bizonyos naptár előírásait, és nekünk sem kell ítélnünk senki fölött, mert nem tart meg bizonyos keresztény ünnepeket (Kol 2:16; Gal 2:4). Csak egy érett keresztény képes különbséget tenni a kötelesség és a megengedett dolgok, a tiltás és megelőzés, az alkalom és az engedékenység között. Ha azért a tízparancsolat szombatja nem alku tárgya, mivel egyetemes és örök, a többi ünnep, bár nem kötelező érvényű, mégsem tilos. Nagy tévedés lenne úgy ünnepelni ezeket, mint a szombatot, ugyanakkor ennek a vonatkozásnak a teljes mellőzése szintén hiba a lelki tájékozódás területén. Ez egy olyan témakör, melynek kapcsán érdemes gyakorlati megoldásokon elgondolkodni. Ünnepeljünk hát?

„Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tészttá, minthogy kovász nélkül valók vagytok; mert hiszen a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott értünk. Azért ne régi kovással ünnepeljünk, sem rosszszaságnak és gonoszszaságnak kovászával, hanem tisztaságnak és igazságnak kovásztalanságában” (1Kor 5:7-8). □

”
... ünnepeljünk [...] tisztaságnak és igazságnak kovásztalanságában”.

1Kor 5:7-8

Egy másik örökkévalóság

A megfeszítés jeleinek teológiai jelentősége
egy bizonyos szemszögből

IOSIF DIACONU

A kereszténység azt ígéri híveinek, hogy visszanyerhetik a bűn által elveszített Paradicsomot, és olyan Újföldet nyernek, ahol „Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről, és a halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak” (Jel 21:4).

A figyelmes szemlélő azonban észrevesz ezzel a tökéletes hellyel kapcsolatosan egy olyan apróságot, amely – jelentőségétől függően – vagy véget vet, vagy értelmet ad az örökkévalóság gondolatának.

Ezt a bizonyos részletet Jn 20:24-29 verseiben találjuk, és innen idézünk: „Azután monda Tamásnak: Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én kezeimet, és hozd ide a te kezedet és bocsássad az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő” (27. vers).

A Prófétaság Lelke így fogalmaz: „Egyetlen emlék marad: Üdvözítőnk örökre viselni fogja a keresztre feszítés jeleit. Megsebzett homlokán, oldalán, kezein és lábain láthatóak lesznek a bűn kegyetlen munkájának egyetlen, megmaradt jelei” (*A nagy küzdelem*, 609).

A jelen cikk írásának célja abból a meggyőződésből ered, hogy Urunk Jézus döntése, miszerint örökre megbélyegzett marad, nem pusztán bőrgyógyászati jellegű, sem nem szolgál kizárólag emlékeztető célt. Isten, a legkiválóbb szépségdoktor, könnyűszerrel megoldhatta volna ezt az apró szépség-hibát.

Tekinthetjük ezeket a jegyeket a Gonosz nyomának egy jó világban, a bűn múlhatatlan emlékeztető jelének, egy legyőzött, de mindörökre keserű emlékként élő ellenség bizonyosságának? Ennek a megbélyegzésnek a

puszta jelenléte nem a Jó fogyatékoságát jelzi?

Hadd tisztázzuk előbb, hogy Krisztusnak a Sátán fölötti győzelme teljes és feltétlen. Áldozata árán Krisztus kivívta a jogot, hogy a bűn legcsekélyebb nyomát is eltörölje. Nem lesznek többé tökéletlenségek, gyengeségek, hiányosságok, bolygók és annak lakói pedig újból az édeni állapotba jutnak.

Ebből kitetszik, hogy Megváltónk teljesen szabad akaratból viseli az örökléten át a megfeszítés bélyegeit. Márpedig, ha Urunk így döntött, nyilván azért tette, mert ezeknek a jeleknek egyedi jelentőségük van, amit másképp nem lehetne kifejezni.

A válasz keresésében újra az ihletett könyvekhez fordulunk: „Krisztus dicsőségét szemlélve, a próféta így szól: 'Ragyogása, mint a napé, sugarak támadnak mellőle, és ott van az ő hatalmának rejteke' (Hab 3:4, eredetiben „kezeinek ragyogása...”). Átszegett kezeiben és átütött oldalában, amelyből az embert Istennel megbékéltető vér folyt – igen, ott van a mi Megváltónk dicsősége, ott van 'az Ő hatalmának rejteke'” (*A nagy küzdelem*, 609).

Ezen gondolatok fényében megérthetjük, hogy a megfeszítés jelei Jézus hatalmának érveit jelképezik. Ezekből ered és ezek által érvényesül Krisztus tekintélye és munkája. Ezekre a bélyegekre támaszkodik az örökkévalóság, ezeknek köszönhetően lesz az öröklét az, ami lesz. Ezek adnak értelmet az öröklét rendjének és törvényének. Urunk jegyei a mindenség mozgatórugói.

Ezeket tudva, hogyan érthetjük meg ennek a hatalomnak az értelmét? Milyen értelemben állítjuk, hogy a megfeszítés jelei az örök rend támpontját és mozgatórugóját képezik?

Ezek a jelek valamennyiünk bukását magukban hordják, de ez a bukás örökre nyíló ajtókat nyitott meg. Ezért mondhatjuk, hogy Isten a kereszten találta meg Fiát, Jézus Krisztus pedig a halálban lelta meg újra az életét.

A keresztre feszítés nyomai azt hirdetik, hogy a gyermekszülésben meghalt anya viszontláthatja gyermekét, a betegségben elhunyt férjjel ismét találkozhat a feleség, a szürkeségre ítélt fiatal megérti, miért buktatták meg azon a bizonyos vizsgán. Ezek a jelek megnyitják a vakok szeméit, a süketek

füleit, visszaadják mindazt, amit tragikusan elveszítettünk.

Ezek a jegyek takarják Atyánk könnyeit és a mi könnyeinket, amelyeket Krisztus átvett és értékesített az örökélet számára.

Kiderül az is, hogy a kereszténység nem próbálja holmi, lélektani bűvészkedéssel rejtegetni az emberi szenvedés kérdését.

A kereszténység számára a kudarc valóban kudarc, még hozzá reménytelen, és a gyógyulás keresésére indító tulajdonsága nem abban rejlik, hogy képes megtalálni azt, ami elveszett volt, hanem abban, hogy kamatoztatja a szenvedést a kifejezetten szenvedéssel megalapozott örökkévalóságban. Íme egy sokatmondó idézet: „Ha meg is tartjuk önnön lelkünket, örök veszteséget képeznek majd azok az ismeretek, amelyeket elsajátíthattunk volna e földön, de mégsem tettük meg” (Ellen White: *Márturii speciale pentru predicatorii Evangheliei*, 1994-es kiadás, 130).

Ezek szerint nem találjuk meg az öröklétben azt, amit itt véletlenül vagy választás alapján elveszítettünk. Az örökkévalóság az e földön szerzett ismeretek maximális kiteljesedése lesz. Ebben az életben szabjuk meg végtelen életünk körvonalait és paramétereit.

Nem azt állítjuk, hogy nem fogjuk visszakapni az Újvilágon szüleinket, feleségünket, testünk épségét, hanem úgy véljük, hogy képtelenek leszünk bepótolni azt a tapasztalatot, amit ilyen-olyan kudarcok miatt elveszítettünk.

Hadd szolgáljon példaként az alábbi szemléltetés: tegyük fel, hogy egy húsz éves fiatal, aki szép jellemmel és ki-munkált gyakorlati adottságokkal rendelkezik, balesetet szenved és meghal. Az örökkévalóság semmivel sem fogja kárpótolni az elveszített évek hiányát, hanem elsősorban a húsz év alatt kifejlesztett jó, szép és hasznos értékét fogja kiteljesíteni, másodsorban pedig az ifjú örökölete tükrözni fogja azt, amit megvalósíthatott volna az elveszített hatvan év alatt.

Ezért állítjuk, hogy a megfeszítés bélyegei a könnyeinkről és a bennünk, illetve mellettünk támadt veszteségről tanúskodnak. És ki az közülünk, aki legalább egyszer ne veszített volna el valami számára kedvest: egészséget, szeretteit, képességeket vagy alkalmakat?

Másmilyen lenne Dávid örökölete, ha nem vétkezett volna és nem veszítette volna el négy fiát. Az öröklét nem fogja visszaadni neki az így megcsontított élettapasztalatot és teljességet, viszont megtérése nyomán egy olyan életben lesz része, amely minden hiányt elfeledtet.

Jézus Krisztus sebhelyei egy másik örökkévalóságot jelölnek – veszteségeink, szenvedéseink, magányunk, fájdalomaink jutalmát. Azoknak élén, akik valaha is sírtak, maga Isten áll Fiának valós halála fölötti szenvedése folytán. A kereszt nyomaiban újratalálja „elveszített” Fiát. Ezek a sebhelyek saját megbélyegzett voltunkról és önnön megfeszítésünkről is beszélni fognak.

A megváltottak örökölete másképp is alakulhatott volna, de a közös veszteség megakadályozta ezt. S mégis, Megváltónk áldozata bukásainknak is értelmet, örökéletünknek pedig értelmet adott. A sebhelyek pedig arról fognak tanúskodni, hogy mit veszítettünk és mibe került, hogy átértékelődjön a veszteség.

A gonosz azt véli, hogy a kereszt a kudarc jelképe, holott a kereszt jelképezi a bűn fölötti, örökérvényű győzelmet. Ennek alapján a megfeszítés nyomai nem a bűn eltörölhetetlen jelét fogják jelenteni, hanem az örökélet valóságát és árát.

Befejezésül azt kívánom mindenkinek, hogy tanuljunk meg hinni, szeretni és élni. Tegyük meg mindent, hogy sietessük az örökélet kezdetét. Használjunk ki minden alkalmat, amikor jót, szépet vagy hasznosat alkothatunk, tehetünk. Ezeket nem lehet bepótolni később. Amit megtehetünk, tegyük meg minél jobban, és tanuljunk meg értékelni, megérteni, tárt karokkal fogadni és segíteni másokat.

Nem kerülhetjük el az életben a veszteségeket, könnyeket, de jusson eszünkbe, hogy a mi Megváltónk él. Nélküle a kudarc, a beteljesedés hiánya és a minket ért igazságtalanság visszafordíthatatlan szerencsétlenséget jelent, de ha az Ő kezébe helyezzük ezeket, Ő olyan jövőt farag belőlük, amelyeket a szenvedés ragyogóra csiszol.

Isten tudja, mit tegyen a könnyeinkkel, s ha kételkednénk ebben, tekintsünk csak Jézus sebeire. ■

Homokasztal (VI)

IHLETETT NYILATKOZATOK A SZENTÉLY TANÁNAK ELLENZŐIRŐL

FLORIN G. LĂIU, teológiai professzor

Az előző számunkban megjelent teológiai fejtegetés némelyek számára a mennyei valóság csupán spiritualizálásának vagy elvonatkoztatásának tűnik (olyan igazságnak, amelynek nincs tárgyi, csupán szellemi valósága – a szerk. megj.). Gyakran idézik Ellen White 1905-ben, a Kellogg-válság idején írt szavait (Kellogg orvos volt, és egyfajta panteizmusban hitt): „A jövőben sokféle ámitás fogja felütni fejét, ezért szilárd talajra kell helyeznünk lábunkat. Erős oszlopokra van szükség, amelyek megtartsák az építményt. Egyetlen cöveket se húzzunk ki azok közül, amelyeket maga az Úr hagyott. Az ellenség hamis elveket fog bevezetni, mint például azt az elgondolást, hogy nem létezik szentély. Ez lesz az egyik pont, ahonnan kezdve sokan eltávolodnak az igazságtól” (*Review and Herald*, 1905. május 25; CW 53 – a szerző kiemelésével).

Állítólag a személytelen vagy legálábbis sajtószerű, látható és térbeli

alakban soha nem jelentkező Teremtő, az a panteista Isten, aki a világmindenség lelke (amint némely bölcsélet és vallás vallja), nem foglalkozik azzal, hogy látható módon együtt lakozzon értelmes teremtményeivel, egy személyes, különleges helyen. Kellogg doktor Istene a természetben és főként az emberi szervezetben lakozik, ezért nevezte a testet a „Lélek templomának”¹, egy mennyei templomnak tehát semmi értelmét nem látta. A Dán 8:14-ben említett szentélytisztítást úgy értelmezték, mint az egészségügyi reform elveinek betartása nyomán bekövetkező, gyökeres átalakulást a szervezetben. Az adventi hit kiemelkedő alakjai közül is páran követték Kellogg meggyőződését. Annak alátámasztásaként, hogy Ellen White valóban a szentély tanának ellenzőire, vagyis a Kellogg-féle tanítások, valamint Jézus munkásságának teljes vagy részleges tagadóira vonatkozott, találónak tartjuk az 1903-ban adott nyilatkozatát:

„Sokat beszélhetnék a szentélyről, az Isten parancsolatait tartalmazó frigyládáról, annak fedeléről amely a kegyelem trónusa, a láda szegleténél őrködő angyalokról és egyéb, ezzel, valamint az engesztelés napjával kapcsolatos tényekről. Sokat mondhatnék a menny titkairól is, de az ajkaim le vannak pecsételve. Nem is próbálkozom azzal, hogy körülírjam, amit tudok. Nem mernék úgy beszélni Istenről, ahogy ön, Kellogg úr beszélt Róla. *Urunk fenséges és feletle szentséges, az Ő dicsősége beborítja az eget* (Hab 3:3). Isten hangja hatalmas, Előtte reszketnek a Libanon cédrusai (Zsolt 29:5). *Az Úr az Ő szent templomában, hallgasson Előtte az egész föld* (Hab 2:20).”²

Kellogg ferde nézeteivel egyidejűleg jelent meg A. F. Ballenger elmélete is a mennyei szentélyről³. Kelloggtól eltérően, ez utóbbi hitt egy mennyei, kétrészes templom létezésében, csak hogy nézete szerint a következőképpen kell értelmezni a szolgálat két

tészét: a szentélyben Melkhisédek szolgált a keresztre feszítés előtt, a szentek szentjében pedig Jézus, miután feltámadt. Lehet, hogy bizonyos értelmezéseiben Ballengernek igaza volt, de a következtetés és üzenet tekintetében alapvetően téves elveket vallott. Ellen White vele kapcsolatosan is kifejezte tagadhatatlan ellenszavát:

„Tudom, hogy a szentélyről szóló tanítás megáll feddhetetlenség és igazság tekintetében, úgy ahogy sok éven keresztül hirdettük. Az ellenség az, aki tévútra vezet sokak elméjét. Kedvét leli abban, ha látja, hogy az igazság ismerői szövegre szöveget halmoznak alaptalan, téves elméleteik támogatására. Az így használt bibliaverseket tévesen alkalmazzák, hiszen nem a tévedés alátámasztására, hanem az igazság megerősítésére lettek hagyva” (*Gospel Workers*, 1915, 303). „Ne figyeljünk azok szavaira, akik hitünk alapelveinek ellentmondó üzenetet hirdetnek” (1SM 160–162).

Némelyek azt a következtetést vonták le ebből, hogy meg kell elégednünk hitünk úttörőinek értelmezésével, érvelésük lemásolásával és főként Ellen White szó szerinti magyarázatával. A helyzet ellentmondásba torkollhat néha, de ne feledjük el, hogy egyetlen biztos és alapvető forrás létezik, amelyet nem szabad elhagyni vagy második helyre tenni egyetlen, történelmi vagy akár Ellen White-től származó értelmezés javára sem: „Sok ismeretet szerezhetnénk még. Szüntelenül tanulmányoznunk kellene a Szentírást, hogy meggyőződjunk a hallott üzenetek helyessége felől (akárcsak a béreabeliek – lásd Csel 17:11). Isten emberei tekintsenek a mennyei szentélyre, ahol most folyik Főpapunk utolsó, ítélettel kapcsolatos szolgálata, ahol Ő még közbenjár népéért”⁴.

Arra vonatkozólag, hogy valamennyinknek előjoga és kötelessége személyesen és közösséglel ellenőrizni az általunk hirdetett hitelveket, Ellen White a következőket mondta 1892⁵-ben: „Senki nem védekezhet azzal, hogy nem léteznek többé felfedezésre váró igazságok, és hogy hitünk teljes bibliamagyarázata amúgy is hibátlan. Az a tény, hogy bizonyos elveket sok éven át igazságként hirdettünk, nem szolgálhat bizonyítékkul arra, hogy a mi eszméink tévedhetetlenek. Az idő múlása⁶ nem változtatja igazsággá a tévedést, az igazságnak pedig nyitottnak és részrehajlás nélkülinek kell lennie. Egyetlen, helyes elv sem veszít az értékéből a tüzetes ellenőrzés folytán. ■

1. <http://www.sdanet.org/atissue/white/haloviak/hal-egw1.htm>

2. MR No. 213; Manuscript Releases Volume Four (1990), 58 old; Let 253, 1903.

3. <http://www.ex-sda.com/cast-out.htm>

4. *The Review and Herald*, 1883. november 27; *Evangelism*, 222–223.

5. *The Review and Herald*, 1892. december 20; CW 35.

6. Érdekes ez az utalás az idővel kapcsolatosan, főleg ha annak a nyilatkozatnak a fényében nézzük, amit Ellen White a Ballenger-féle, szentéllyel kapcsolatos elméletre adott. Az illető összefüggésben Ellen White hitünk elődeinek írásaira és azoknak tekintélyére, hivatkozik, valamint arra, hogy amikor úttörőink kutatták az Igét, és egyházunk tanításainak alapot vetettek, a Szentlélek természetfeletti módon, látomásokban támogatta őket. Hivatkozik az idő hatalmára is („az utóbbi ötven év”-re), amelyet vizsgának tekint (1SM 160–162). Álláspontját azonban saját tapasztalatunk szemszögéből is nézhetjük. Szerinte semmi nézeteltérés nem lenne a Ballenger által felhozott szövegek és a szentély történelmi, adventista értelmezése között, ha helyesen értenénk a Bibliát. Véleményem szerint azonban, ha a Ballenger-jelenségre írt levelét általános, kielégítő, minden helyzetre alkalmazható elvnek tekintjük, arra kényszerítjük a szerzőt, hogy kirívó ellentmondásba kerüljön önmagával. Végül is, a keresztyén tanítások alapját kizárólag a Biblia képezi, és ennek tanulmányozása nyomán a személyes vélemények meghasonlása elkerülhetetlen.

Ismerjük meg adventista családjunkat...

DÁNIA

Dániát legtöbbször a szélmalmok és tulipánok országának tartják, annak az országnak, amelynek sikerült kivívnia a nagyhatalom címet annak ellenére, hogy területe csupán 43.098 négyzetkilométer. Németországtól északra, Norvégiától délre, és Svédországtól dél-nyugatra terül el, az Északi-tenger és a Balti-tenger között. Egyetlen szárazföldi határvonalát a német határ képezi. Lakossága mindössze 5,5 milliót számlál. Grönland és a Feroe-szigetek is hozzá tartoznak.

A protestantizmus már a reformáció kezdetén behatolt az országba, és jelenleg a lakosság 82 százaléka lutheránus. A második legelterjedtebb vallás az iszlám, amelynek követői a lakosság öt százalékát teszik ki.

Az adventi üzenet az *Advent Tidende* című nyomtatványon keresztül jutott el ide, amelynek szerkesztője John Matteson volt. Eredetileg az Amerikában letelepedett, dán származású híveknek szánta a lapot. Számos olvasó kifejezett óhajára Matteson Dániába érkezett 1877. június 6-án. Ő lett Dánia és a Skandináv-félsziget első misszionáriusa. Az ellenállás és fenyegetések ellenére, alig pár hónappal érkezése után megkeresztelte az első megtérteket, és 1878 májusában megalapította az első gyülekezetet, amely 27 tagot számlált frissen. 1883-ban megnyílt az első adventista oktatási intézmény, 1897-ben pedig az első szanatórium. Két évvel később megnyílt Koppenhágában – a valamikor királyi udvarhoz tartozó épületekben – a Skodsborg szanatórium, mellette pedig egy reform-élelmiszereket előállító gyár.

Jelenleg Dánia a Transz-Európai Divízióhoz tartozik, közel 2.600 adventista tagot számlál, akik 46 gyülekezetbe vannak szerveződve. Az egészség-központok továbbra is Isten szeretetét hirdetik, habár jelenleg nem mindegyik van az egyház irányítása alatt. 2009-ben a Dániai Unió Ifjúsági Osztálya több találkozót is szervezett a bibliatanulmányozás serkentése végett. A jelenlevők nagy száma és a program utáni benyomás Isten Szavának erejéről és az emberek lelki éhségéről tanúskodik.

Adrian Neagu, lelkész, Olténiai Egyházterület

Egy keresztény törzsfőnök

BOTA HAJNAL

A Yakupen nevű, Tanna-szigeteki faluban Sam Usua a főnök. Szelíd, csendes, elmélázó ember, aki ritkán szól, nem siet a válasszal, mint Joselyn nevű, tudálékos felesége. Az az érzésed, hogy az asszony a falu szóvivője.

„Sok száz évvel ezelőtt a mi falunkban létesült először a *nakamal*. Itt van a központja”, meséli a házaspár. A *nakamal* egy rejtélyes kunyhó, ahova tilos belépni a nőknek, ugyanis szent hely, ahol a férfiak összegyűlnek megbeszélni a közösséget érintő gondokat. Délutánonként a falu férfijai letesznek mindenféle munkát és összegyűlnek ebben a házikóban, amelyet kötelező módon szentnek tartott, hatalmas fa alá építenek. Itt a *nakamal*ban leülnek és kava-italt iddogálnak, ami egy házi készítésű, kavagyökérből előállított kábítószer. A növény gyökerét összezúzzák egy tálban, vizet öntenek rá, majd többször is átszűrnek egy sűrű vásznon. A barnás levet aztán egy hajtásra fel kell hajtani, hogy a hatása biztos legyen. Néhány csészényi nedű után a férfiak feltűnően beszédesebbé és vidámakká válnak. Késő estig ott üldögélnek. Egyetlen határozatot sem lehet hozni, ha nincsenek az ital hatása alatt, ugyanis úgy hiszik, hogy ezen keresztül a szellemek bölcsességet hoznak nekik, hatalmukba veszik az értelmet és égi hatásukba kerítik az embereket. Ez alatt a nő gondozza a kertet, vezetik a háztartást, főznek, ügyelnek a gyermekekre (s ezekből bőven van minden családban), harapnivalót küldenek

férjüknek a kunyhóba, hogy ezáltal is jó hírnevet szerezzenek a családfőnek. Nagy szegény, ha egy férfi éhesen marad a gyűlés ideje alatt. Ezek a hosszú, tétlenül töltött órák bizony lustaságot vontak maguk után, s ennek eredményeképpen a nőkre nagy teher, a családra és a közösségre pedig nagy szegénység szakad.

Sam Usua egész családjával elfogadta az advent hitet. A hagyományörző falvakban senki nem változtathatja meg a vallását a törzsfőnök engedélye nélkül, ez utóbbi azonban bármit megengedhet magának, így hát senki nem ellenezhette Sam új vallását, még ha annyira különbözött is a hagyományos hittől. Joselyn nagyon tevékeny a gyülekezet testvérnöi között, vezető szerepet tölt be, és tudja, miként hasson a családokra annak érdekében, hogy az új hit fényében neveljék a gyermekeket, és ne adjanak teret a hagyományok hatásának. Sam óriási lépést tett saját faluja érdekében: „Mivel ez a hely volt a Tanna-szigeti *nakamal*-szokásnak a szíve, itt kellett véget vetni ennek a hagyománynak”, mondja szelíden mosolyogva. „Egyszerűen lebontottuk a kunyhót”. Kezével a faluszéli, terebélyes fa felé mutat, amelynek árnyékában szent volt a hely régebben. El is mentem oda, hogy fényképet készítek. Nem maradt a *nakamal*-ból semmi egyéb, mint négy tartóoszlop, azokat is belepte már a moha. Leverték a bambuszfedelet és a falakat is. A helyet felverte a gyom, s az egykor kitaposott kört benötte a fű. Növények lepték el

a kövekben lappangó istenek imádati helyét is. Kava-italt sem saját kedvtelésükre, sem a döntéshozatal előtt nem isznak többé. Ez a kábítószer nem vezet függőséghez ugyan, de azért nem könnyű lemondani használatáról, tudva, milyen kellemes érzést kelt a testnek. Emiatt különleges tisztelettel tekintik azokat, akik kereszténnyé válnak és megtartóztatják magukat használatától. Sam példáját követve a falubeliek közül sokan áttértek a kereszténységre, de vannak most is páran, akik délutánonként összegyűlnek kavát inni, nem egy *nakamal*-kunyhóban, hanem egy magányos fa alatt. A főnök nem szól bele azok szokásába, akik még nem mondtak le erről a szenvedélyről.

Joselyn büszke férje döntéseire. „Azért mentem feleségül hozzá, mert így döntöttek a szüleim és a falum törzsfőnöke. Mifelénk nem választhatod meg te az élettársadat, de nekem szerencsém volt”, meséli. „Soha nem vert meg, igaz, a mi falunkban soha, esetleg nagyon ritkán történik ilyesmi”, válaszolja nevetve, miután neki-szegzem a kérdést a családon belüli erőszakról. „Mindig szelíd és jó ember volt, s amióta keresztények lettünk, a falu javáért hozott határozatait sokat változtattak a közösség vallásos és családi életén. Most már nem üldögélnek a férfiak órák hosszat a *nakamal*ban, nem hagyják, hogy az amúgy is elfoglalt asszonyokra maradjon minden dolog”. Később több olyan falut is meglátogattam, ahol a kereszténység az uralkodó vallás, de ezekben a *nakamal*

még mindig a legfontosabb intézmény, s látva, mennyi időt fecsérelnék el a férfiak lustálkodva és kavát fogyasztva, megértettem, mennyire fontos lépést tett Sam Usua. Méltán nevezhetném úttörőnek. Nem lesz könnyű rábírní a többi falut is erre a lépésre, de Sam mindenképpen visszatérés nélküli utat nyitott. Büszke vagyok, hogy ezt a falufőnököt testvéremnek nevezhetem.

Valamivel később elhagytam a Tanaszigetet, és a kiai törzsekhez látogattam el a Morocari nevű faluba. A *nakamal* alig pár méterre volt az én alvóhelyemül szolgáló kunyhótól. Minden este a férfiak összegyűltek, és tova egy-két óráig ütögették, zúzták a kava-gyökeret egy furcsa edényben, amivel messzire csendülő zajt voltak képesek kelteni. Miután lenyelték a barnás lét, feloldódott a nyelvük, egyszerre magyaráztak, szüntelenül kacarásztak, kiabáltak, tehát alvásról szó sem lehetett nálam.

Tudtam, hogy az itteni gyűléshelyen még őrzik a szentnek nyilvánított köveket, imádják őket, illetve a bennük lakozó lelkeket. A falubeliek úgy hiszik, hogy ők ezekből a lelkekből származnak, és a szent kövek őrzik az azokat az őslelkeket, amelyek gazdag termést, kellő időben esőt és nap-sütést adnak. Megkértem a papot, hogy mutassa meg a köveket, de nem lehetett, mert nekem tilos volt belépni a szent kunyhóba. Abba azonban beleegyezett, hogy – életében először – lefényképezze a köveket. Megmutattam neki, hogyan működik a fényképezőgép, és így sikerült meglátnom az amúgy ritkaságszámba menő, még elásatlan köveket. Lehet, azért is állt rá a pap a dologra, mivel elmagyaráztam neki, hogy Isten fenn van az égben, Jézus Krisztus mesélt nekünk Róla, és most, Jézus halálának köszönhetően közvetlenül szóba állhatunk Vele, nem kell kövekben vagy különböző totemekben (bizonyos gyümölcsökben, madarakban, halakban, stb.) keresnünk Őt, ahogyan ők, a Vanuatu-sziget lakói képzelik. Elfogadták ugyan elég sokan Jézus hitét, de még vegyítik az új tanokat a régi szokásokkal, amelyek-től nehezen szabadulnak meg. A hagyomány nagyon mélyen berögződött gondolkozásmódjukba, jó lenne, ha va-

laki megtanulná nyelvüket, hogy lépésről lépésre oktassa őket a hit dolgaiban, amíg eljutnak a teljes megértésre, és az igazság áthatja értelmi képességeiket. Amikor a Morocari falu papja megvallotta, hogy hisz Jézusban, szentül hitte, hogy amikor a köveket imádjá, az igaz Istenhez imádkozik. Nem először történt meg, hogy ilyen vegyes hitre találtam. Pár nappal azelőtt Laruanu-ban (falu) voltam, ott ismertem meg Willyt, a falu volt papjának a fiát. Az apa néhány éve adventista lett egész családjával. Kikérdezgettem Willy apját az ősi hit részleteiről, és meggyőztem, hogy meséljen erről, de fia tolmácsolta, mert apja nem tud angolul. A következő magyarázatot kaptam: „A szent kövek, amelyek a yum-gyökér szellemét őrzik (az illető falu ebből a gyökérből származik a hiedelem szerint) egy titkos helyen voltak őrizve, ahova csakis édesapám léphetett be. Valahányszor elkezdődött a vetés vagy a betakarítás, édesapám elment erre a helyre, és rituális, mágikus szertartást végzett, hogy a szellem gazdag termést adjon nekünk és az édesapám

tizenkét éves korában élt át. Egyik nap kiment a kertbe, ahol yum-gyökeret termesztettek. Megjegyzendő, hogy náluk termelt a legnagyobb gyökér, mivel az apja pap volt. Kétszer olyan hosszúra nőtt, mint a szomszédoké, s amikor a piacra mentek vele, az emberek összefutottak, hogy szájtátva csodálják. Azon a bizonyos napon már esteledett, s Willy az erdő tiltott részéhez közel kellett, hogy elhaladjon hazafelé menet. Ott voltak elrejtve a kövek a kíváncsi szemek elől. A fiú félni kezdett, de a fák fölött hirtelen egy fehérbőrű, ragyogó ruhájú alakot látott, akinek kellemes, szép arca volt. Nem szólalt meg, csak jóindulatúan nézte a fiút, s ettől el is múlt ennek a félelme. Willy most is hiszi, hogy Jézust látta. Állítólag többen is látták.

Miután áttértek a kereszténységre, Willy és apja elásták a köveket egy rejtett helyre, hogy többé senkinek ne jusson eszébe ezeket imádni. Nem is folytatja már senki ezt a szokást az ő falujukban, még ha nem is fogadták el a keresztény hitet. Hanem az erdőnek abba a sarkába ma sem merészkedik senki, mert a félelem és a tisztelet még visszatartja őket.

Már esteledett, de mi elindultunk, hogy én is megnézzem azt a bizonyos helyet. Az erdőnek az a része elvadult, látszott, hogy senki nem járt arra már régóta, sehol egy ösvény, egy csapás nem volt, csak fák és derékig érő növényzet. Willy megállt egy fa alatt, és megmutatta a kövek volt helyét. „Tudd meg, hogy te vagy az első ember, aki meglátta ezt a helyet rajtam és apámon kívül. Apám már tanítgatott engem is annak idején, mert tudta, hogy én veszem át később a helyét”. A fiú izgatott volt. Nekem semmit nem jelentett az a hely. Megmutatta a véleményeskertjüket is, amely szépen gondozott volt. „Most is akkorára nő a yum nálatok, mint amikor csodájára jártak?”, kértem tőle. „Nem, már nem. Most már akkora a mienk is, mint a másé, de én most is azt gondolom, hogy Isten volt az, akit akkor imádtunk. Ő megvárta, amíg megértettük, mit jelent az üdvösség, s akkor félretettük a köveket, hogy közvetlenül Hozzá imádkozzunk.” ■

segítségéhez folyamodó falvaknak. Ha valaki oda-merészkedett a kövek környékére az erdő bizonyos sarkában, számíthatott rá, hogy a szellemek megbüntetik majd, s ha éjjel ment arra, nem volt ki-zárt, hogy találkozik velük. Willy meggyőződése szerint, ők Istent imádták a biblikus hit megismerése előtt is, csak hogy a köveken keresztül, mert ennyit tudtak akkor. Ennek alátámasztására elmesélt egy tapasztalatot is, amelyet

Beszélgetés elnökeinkkel

Az elmúlt év utolsó havában az egyházterületek megszavazták a 2010-es évre szóló munkatervet. Ezzel és a gyakorlatba ültetésével kapcsolatban feltettünk néhány kérdést az egyházterületek elnökeinek. A következő válaszokat kaptuk:

Észak-Erdélyi Egyházterület

1. Hány városban és településen számítanak tevékenykedni az ön körzetében?

Az Észak-Erdélyi Egyházterület 40 várost foglal magába, amelyből 17 érintetlen területnek nyilvánítható, ugyanis ezekben ötnél kevesebb tagunk van. Ezekben a helyeken terveink az, hogy csoportokat vagy gyülekezeteket szervezzünk tizenhét laikus evangélista bevonásával. Ők fogják megnyitni a fehér területet alkotó városok missziómezejét (Balázsfalva, Naszód, Szentgyörgyfürdő és Zsibó is ezek közé tartozik). Szeretnénk csapatokat küldeni külmiszióra is, Moldvába, Kenyába és Vanuatuuba.

2. Gazdag aratásra számít a következő hónapokban?

A misszió gyakorlati oldala megmutatja kinek-kinek az odaszentelődését: „gyümölcsjeikről ismeritek meg őket”, a gyümölcs pedig aratáskor látszik meg. Addig csak bizakodni tudok abban, hogy jelenlegi megbízásunk perceiben, óráiban, napjaiban, heteiben és éveiben

lelkészeink minél több embertársunk megmentésére összpontosítják erejüket. Az egyház nagy része még nincs átítatódva a misszió mint életcélnak gondolatával. Az óriás még mindig alszik, és az ébredéshez szükség van a Szentlélektől származó felüdülésre, az „Imádkozz és dolgozz!” módszer segítségével. Nem az újjáébredés elsőbbségéről, hanem ennek sorrendjéről van szó. Előbb nekem kell felébredni a Szentlélek hatására, csak azután segíthetek másoknak is.

3. Mi a gyermekek és fiatalok szerepe ebben a küzdelemben?

A fiatalok lelkes hadsereget alkotnak a Szentlélek hatása alatt (Jóel 2:28), és az élvonalba állíthatjuk őket. Sok lelket fognak az üdvösségre vezetni, és szolgálatuk során egyre jobban kifejlődnek bennük az Istentől kapott adottságok.

4. Tudjuk, hogy Isten munkája a Szentlélek ereje által valósul meg, de ehhez Ő embereket használ fel. Milyen módszerekkel próbálják majd ösztönözni, serkenteni és támogatni a gyülekezetek tagjait és lelkészeit, hogy elérjék a kitűzött célokat?

A gyülekezetek látogatása aranyalkalom az egyházterületek tisztségviselői számára. Ilyenkor igyekezzenek kamatoztatni avégett, hogy elfogadtassák a tagokkal a misszióra való teljes odaszentelődés gondolatát. Megpróbálunk olyan alkalmakat szervezni, amelyek során kiképzésben és bátorításban részesüljenek a gyülekezeti élet minden

területén szolgáló sáfárok. A különböző ügyosztályok segítségével az evangéliumnak hatnia kell az emberi szükségletek gyökerére.

5. Mit üzen a gyülekezeteknek?

Addig, amíg egyetlen bűnös is létezik, Isten örömét és létét a megmentés munkája tölti ki. Az Ő munkája kell, hogy legyen azoknak munkája is, akik szeretetére szeretettel válaszolnak. Ezért arra szólítalak fel, kedves észak-erdélyi testvéreim, hogy Istennel éljünk és örüljünk a kiváltságnak, hogy Isten rajtunk keresztül akarja országába vezetni a lelkeket!

Romeo Asanache,
az Észak-Erdélyi
Egyházterület elnöke

Munténiai Egyházterület

1. Elnök testvér, hány városban és településen számítanak tevékenykedni az ön körzetében?

Egyházterületünk 81 kerületet, 86 alkalmazott lelkészt és 2.422 helységet számlál, ez utóbbiakból pedig csupán 295-ben létezik adventista jelenlét. Ötvenhat városunkból tizenkettőben nincsenek adventisták.

2. Gazdag aratásra számít a következő hónapokban?

Hisszük, hogy Isten győzelemre fog vezetni. Terveink a következő célkitűzésekre irányulnak:

1. Új gyülekezetek létesítése
 - tíz gyülekezet alapítása fehér területeken;
 - öt imaház létesítése Bukarest lakónegyedeiben, és egy angolnyelvű gyülekezet szervezése;
 - nyolc, már elkezdett terv befejezése Măcin, Ovidiu, Vulcana-Băi, Șotânga, Pogoanele, Bolintin, Hârșova és Insula Mare helységeken; további gyülekezetek létesítése a kerületekben.

2. Három iskola (elemi és gimnázium) létesítése, és egy meglévő intézmény áttelepítése saját épületbe.

3. Egy szanatórium létesítésének elkezdése – szeretnénk megvásárolni legalább a telket, és szponzorokat, munkatársakat találni és megvalósítani az építkezési munka felét.

4. Egy új ifjúsági központ alapítása, amely célszerűbb, hozzáférhetőbb legyen, mint a korábbi, és jobban megfeleljen a jellegzetes tevékenységeknek.

5. Ifjúsági társulatok szervezése minden gyülekezetben, ahol gyermekek és fiatalok vannak.

6. Egy adventista kórház tervének lefektetése: szponzorokat, telket kell találnunk, tervrajzot kell készítenünk, külföldi társvállalkozókat kell keresnünk (Loma Lindára is gondoltunk).

7. Öregotthon létesítése az egyházterületen, tervekészítés.

3. Mi a gyermekek és fiatalok szerepe ebben a küzdelemben?

Vannak olyan terveink is, amelyekben övük a fő szerep. Például:

- meghívhatják társaikat a nyári bibliaiskolába
- huszonévesek evangélizációja.

A helyi gyülekezet programjaiba is be fogjuk vonni őket.

4. Tudjuk, hogy Isten munkája a Szentlélek ereje által valósul meg, de ehhez embereket használ Isten. Milyen módszerekkel próbálják majd ösztönözni, serkenteni és támogatni a gyülekezetek tagjait és lelkészeit, hogy elérjék a kitűzött célokat?

a) A tisztségviselők tavalyi gyűlése is ilyen irányú módszer volt, és elmondhatjuk, hogy hatékonyak bizonyult.

b) Az egyházterület munkatervéit el fogjuk juttatni minden gyülekeze-

tünkbe, hogy tudhassa mindenki, mit tűztünk ki a következő évekre.

c) Szeretnénk kinyomtatni egy ismertető füzetet is a gyülekezetek számára, amelyben beszámolunk az elvárásainkról, de az aggodalmainkról is.

d) Az egyházterület bizottsági tagjai ellátogatnak majd a gyülekezetekbe, hogy bátorítsák a tagokat.

Gyenge pontok: a tagoknak kevesebb, mint tíz százaléka vállal részt a munkában, a nők képességei nincsenek eléggé kihasználva. A megoldást abban látjuk, hogy szorosabb kapcsolatot kell ápolnunk az egyházterület bizottságával, a lelkészekkel és a tagokkal.

George Pirlitu,
a Munténiai
Egyházterület elnöke

A Dél-Erdélyi Egyházterület

1. Elnök testvér, hány városban és településen számítanak tevékenykedni az ön körzetében?

A mi egyházterületünk öt megyét és a következő nagyvárosokat foglalja magába: Brassót, Szebent, Marosvásárhelyt, Csíkszeredát és Szentgyörgyöt.

Alapítása óta (1992. január 1.) a területi taglétszám felszaporodott 9.374 tagra; román, magyar és gábor testvéreink 149 gyülekezetbe és 39 csoportba vannak szerveződve. A 46 kerület teendőit 52 lelkész látja el.

Az egyházterület 46 városából 44-ben élnek adventisták (36 helységben van imaházunk vagy csoporttalálkozói helyünk).

2. Ha az egyházterület 1200 helységéből levonjuk azt a 189-et, ahol már szervezetten működünk, marad több mint ezer; ha ezekre gondolunk, hogyan fogják befejezni a munkát? Gazdag aratásra készülnek a következő hónapokban?

A válasz Istennél van. Számokban beszélve, minden tagra 230 lakos jut, akiket figyelmeztetni kell a második advent közeledtére!

3. Milyen szerep jut a gyerekeknek és fiataloknak ebben a küzdelemben?

Az egyházterület bizottsága már az első gyűlésen célul tűzte ki a fiatalokkal való foglalkozást.

Lelkészi szinten első számú cél a gyermekek és fiatalok létszámának megkettőzése olyan programok segítségével, amelyek kielégítik a korukkal járó szükségleteket. Ezután bevethetjük őket is a harcba, mert Krisztusnak e báránykái sokat tehetnek az evangélium terjesztéséért. Ők még mentesek az előítéletektől, és olyan hittel rendelkeznek, amely nem ismer akadályokat!

4. Tudjuk, hogy Isten munkája a Szentlélek ereje által valósul meg emberek révén. Milyen módszerekkel próbálják majd ösztönözni, serkenteni és támogatni a gyülekezetek tagjait és lelkészeit, hogy elérjék a kitűzött célokat?

Felsorolok néhányat: fejleszteni kell a gyenge gyülekezeteket, a felelősséget meg kell osztani a presbiterekkel, a tagoknak be kell kapcsolódnuk személyesen a munkába, és az imaházat a lehető legkellemesebb helyre kell varázsolni. Amikor lefektettük az egyházterület munkatervét, az 52 lelkész mindegyike teljes erőbevetéssel dolgozott rajta két napon át, s így elsajátította az alapvonalakat. Tudatában vagyunk annak, hogy úgy a lelki élet minőségének javításában, mint a tagok tevékenységének irányításában és a serkentésben a lelkipásztorokon nyugszik a döntő felelősség. Ebből kifolyólag prédikátoraink már tavaly október óta dolgoznak a négy évre szóló, saját kerületükhöz szabott munkaprogramon, amellyel konkrét célokat szeretnének elérni. Önmagunkkal vívott harcról van szó, amit a legtöbben fenntartás nélkül vállaltak. Némelyeknek a lendületét és álmait még csítítani kellett!

5. Mit üzen a gyülekezeteknek?

Szeretném megosztani veletek is az örömet: egyre szorosabb szálak fűznek össze minket, lelkészeket. Az „óriás” pedig – az alvó gyülekezet – tagadhatatlanul ébredzik.

Lucian Cristescu,
a Dél-Erdélyi
Egyházterület elnöke

GYAKORLATI KERESZTÉNYSÉG

Imádkozz és dolgozz

Gecsemánétól
Pünkösdig

TEODOR HUȚANU

Megváltónk Gecsemánéja ma is ékesszólóan beszél arról a rettenetes harcról és dicsőséges győzelemről, amelynek árán Krisztus teljesen alávetette lényét az Atya Isten tévedhetetlen akaratának (Mt 26:39). Isten reánk, a maradékra bízott egy jelenvaló igazságot, amely csak akkor világít belőlünk, ha közvetlenül mennyei Atyánk kezéből vesszük át a megváltási terv alapos megértése és elfogadása nyomán.

A tanítványok Gecsemánéja az Egyház állapotában tükröződik: a vigyázás helyét átvette az álom, s ami ezt követi, fájdalmas kudarcba fullad. A megváltási terv döntő pillanata elszűnik, anélkül, hogy a tanítványok felfogták volna mérhetetlen fontosságát. Az ellenség a test gyengeségét kihasználva támad, ezért nincs biztosabb út a küldetésünk teljesítése felé, mint a vigyázás és imádkozás.

A tettekre ébredő tanítványok habozás nélkül bevetették magukat (Mt 26:46), de a vigyázás hiánya miatt irányt tévesztettek (51-52., 56. vers). Ima nélkül a legodaadóbb készség is rossz útra vezet. Kitérő ima híján a felsegerelés mindig téves ösvényre visz, s a Pünkösöd továbbra is ábránd marad.

„Itt az ideje, hogy gyökeres megújulás történjen. Amikor ez elkezdődik, az imalelkület minden hívőt hatásába kerít, és kiűzi a gyülekezetből a nézeteltérés és viszály lelkét” (Ellen White, *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, Viața și Sănătate kiadó, 2004. 45).

A mi Gecsemánénk: új versenyfutás a Pünkösöd felé

Sietős léptekkel igyekezzünk utolérni a tavalyi évvel kitűzött célokat, s közben újra meg újra rá kell jönnünk, hogy csak terden lehet igazán jól haladni. Az ember Fiának megdicsőülése elválaszthatatlanul kötődik a Gecsemánébéli, imában vívott küzdelemhez. Urunk Jézus gyötrelme megrendítő módon fűződik a tanítványok szenvedéséhez, és így hidalja át a maradék egyház próféciái ébredése és működése közötti szakadékot. Az imalistánkra hét olyan cél került, amelyek meghatározó elemei azonosságunknak.

1. A gyülekezeti odaszentelő-dési alkalmak felélénkítése

Szokásunk, hogy évente kétszer rendhagyó istentiszteleteket szervezünk, amelyeknek célja a misszióra való odaszentelés és elkötelezettség. Ez a két alkalom a misszióra való odaszentelés hete és az imahét. Égetően fontos, hogy ez a két alkalmat lelkileg telített időszakká tegyük, olyan eseményé, amely különös figyelemben részesüljön úgy egyéni, mint közösségi szinten.

Nem egyházi felszólításról van szó, hanem az egész hívő család lelkesítéséről. Nem marad más hátra, mint hogy valamennyien, egyénileg kellő fontosságot tulajdonítsunk ezeknek az alkalmaknak. Egyetlen gyülekezeti esemény sem érdemel annyi lelkesedést és alapos felkészülést, mint ez a kettő. Az ima- és az odaszentelő-dési hetek az egyház jellegzetes ünnepeivé kellene, hogy váljanak. Lehetőségünk van átvizsgálni, felfrissíteni és feljavítani vallásos életünk minőségét. A jelen igazságot ismerni, hirdetni és élni kell. Így égett a régi időkben elődeink és hitszüleink szívében a hit lángja, és így biztat a Hű tanúbizonyság is: „Megemlékezzél azért, hogyan vetted és hallottad, és tartsd meg és térj meg. Hogyha tehát nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád” (Jel 3:3).

2. Vissza a Bibliához!

A Biblia rendszeres olvasása, követése, a szombaticskola felfrissítése mind olyan elsőségek, amelyeknek minden hívő tulajdonítson kellő fontosságot. Profetikus küldetésünk csak úgy fog kiszélesedni, ha engedjük, hogy a Szentlélek ereje felülül áradjon az egyházra, az egyház pedig mi vagyunk, valamennyien. Akik Jézust akarjuk követni, ugyanarra a hangra figyelünk, ezért összetartó sereget képezünk, amely egy ritmusban lépked a mennyei parancsok teljesítése érdekében.

Az „Imádkozz és dolgozz!” felszólításnak már jelentős számú követője van: fiatalok, korosak, gyermekek, a gyülekezeti szinten szervezett tevékenységek pedig egyre nagyobb teret és változatosságot nyernek abbéli igyekezetünkben, hogy az örökkévaló evangéliumot

eljuttassuk a címzettekhez. Az egyházterületekről származó jelentések meggyőző bizonyítékai annak, hogy a jó úton haladunk.

3. A nagy kiscsoport

Isten dicsőségére szolgáljon a tény, hogy a gyülekezetalapítás a kitűzött terv szerint halad. A „kiscsoport” – ami nem is a „kis” nevet érdemli – a tűz, amely mozgásba lendíti a munka szekerét és felhevíti értelmünk, lelkünk gépeit. A Pünkösöd közeledtével a kiscsoport lelkesen készül a Hangos Kiáltásra.

Nagy jelentőséget tulajdonítunk annak a ténynek, hogy a fehér területeken emelkedő menedékvárak alapításával egyidejűleg az utóbbi időben egyre több szó esik egy angol- és egy kínai nyelvű gyülekezet létesítéséről a Munténiai Egyházterületen belül. Isten kegyelméből, globális Evangéliummal állhatunk ellene a globalizáció támadásának (Jel 14:6).

4. A tömegtájékoztató eszközök

A tömegtájékoztató fő helyre került a gyűlésterveinkben. Elképzelhetetlenül eredményes, jelentős befektetést igénylő és még nem teljesen kiaknázott lehetőségeket látunk a rádió, tévé és internet általi missziós tevékenységekben. Ez továbbra is nagy kihívást jelent számunkra.

Adott tehát még egy terület, amelyen ifjaink a jelen nemzedék javára kamatoztathatják lendületüket és hozzáértésüket.

A jövődőlés figyelmeztet arra, hogy ezek az ajtók nem sokáig lesznek nyitva, és úgy tűnik, hogy egyre gyorsabban folyik a visszaszámlálás. Sürgős szükségünk van rád, a Lélek ajándékaival felruházott munkatársra, hogy teljes gőzzel működjünk. „Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt” (Rm 13:11).

5. A külmiszió

A külmiszió több mint kalandvágy: az áldozathozatal jól megfontolt és tudatos vállalása. Ez változatlanul maga után vonja a belmiszió felerősödését. Továbbá az ADRA valamint a kapcsolati osztály tevékenységeinek, a médiának, a könyvevangélizálásnak, az

egészségi köröknek, a női missziójainak, a fiatalok programjainak, a bibliai versenyeknek és az irodalomnak mind-mind megvan a maguk áldott helye a missziómunka térképén.

A Gondviselés világossága különleges misszióindületet ad a külföldön élő román testvéreinknek is, akik vándorok és idegenek ezen a földön, a menyeyi haza várói, akárcsak mi. „Gondviselésében Isten ajtónk elé vezetett és kezeinkbe helyezett olyan embereket, akik megtanulták az igazságot és készen állnak egy olyan munka elvégzésére, amit mi nem tudnánk megtenni: terjeszteni a világosságot azoknak, akik más nyelvet beszélnek” (uo., 217).

6. Az éneklés fellendítése gyülekezeteinkben

A zenekarok, fúvósok, énekkarok tevékenysége, sőt az egész közösséggel való gyakoribb éneklés is az ébredést jelzik általában. A zene egyaránt kíséri és táplálja a felüdülést: „Öröme van-e valakinek? Énekeljen!” (Jak 5:13). Az advent történelem dicséretében, tapasztalatokban, bölcsességben és mennyei csodákban gazdag múltat jelent. Az ezek által ihletett zene összhangjai után hathatósabbá válik az igehirdetés, jobban érezhető lesz az Úr Jézus jelenléte és a misszióelkület.

Az éneklés több mint a küldetési induló: küldetés önmagában. Ellen White említett könyvéből származik az alábbi idézet is: „Tanulók, menjetek ki az ösvényekhez és utakhoz, közelítsetek meg a társadalom felső és alsó rétegeit is. Próbáljatok bejutni úgy a gazdagok, mint a szegények házába, s amint alkalom adódik, kérdjétek meg tőlük, ha szeretnének meghallgatni néhány evangéliumi éneket. Miután szívük meglágyult, lehetőség nyílik rövid imára is, amelyben Isten áldását kérjétek reájuk. Kevesen fognak elutasítani. Az ilyen szolgálat nagyszerű missziómunka” (73. old.).

7. A gyülekezet presbiterei, bizottsága és tisztviselői

A mennyei költségvetés ezen alkalmazzottai szombatról szombatra készségesen fáradoznak, és illendő dolog értékelni munkájukat. Hatalmas felelősség nyugszik rajtuk, hiszen továbbítaniuk kell a harci riadókat és csatakiáltásokat. Ha a presbiterek készek helyi pásztorokként szolgálni a nyájnak, a prédikátorok több időt szentelhetnek új területekre, úgy irányítva a gyülekezetet, hogy a tagok is támogassák az új munkafrontokat.

A 2010-es évre választott útmutató – a *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă* című könyv – is helyet kell, hogy találjon a szombatonkénti programokban és elfoglaltságokban. Az aratás Ura jutalmazzon meg minden hűséges sáfárt!

Csak a Szentlélek által

„Nekünk, mai embereknek ugyanolyan valósan szól a Lélek ígérete, mint az első tanítványoknak. Isten ma is felülről jövő erővel ruházza fel a férfiakat és nőket, akárcsak azokat, akik a Pünkösd napján hallották az üdvösség üzenetét. Most, ebben az órában Isten Lelke és kegyelme készen áll azok számára, akik érzik ezeknek szükségét, és szaván hiszik Istent” (*ibid.*, 274. old.).

Adventistákként legyen a jövővelés világítótoronyunk és fő foglalatosságunk. Ebben találjuk Vezérünk utolsó hagykozásait. Ő sóvárogva várja, hogy óhajtsuk és keressük a tavaszi esőt (Zak 10:1). Hány prédikáció, cikk, műsor, bibliai szöveg és ihletett idézet beszélt már nekünk a Szentlélekről!

Isten Lelke nélkül a végidei események csak szerencsétlenséget jelentenek minden gyülekezet és hívő számára. Charles Spurgeonról származnak az alábbi gondolatok: „Ha nem rendelkezünk Szentlélekkel, jobb lenne, ha bezárnánk minden gyülekezetet, leszegeznénk az ajtóit, kitűznénk rá egy fekete keresztet és azt kiáltanánk: 'Uram, irgalmazz nekünk!' Ha bennetek, lelki munkásokban nincs Isten Lelke, inkább ne prédikáljatok, ti pedig, jó emberek, jobban tennétek, ha otthon maradtátok. Nem tartom túl keménynek azt az állítást, hogy a Szentlélekben szűkölködő gyülekezet inkább átok, mint áldás. Kedves keresztény munkatársam, ha nem vettél Szentlelket, tudd meg, hogy valakinek az útjában állasz – olyan vagy, mint egy terméketlen gyümölcsfa, amely foglalja a helyet ott, ahol gazdagon termő fa nőhetne. Ünnepeyes munka áll előttünk. Vagy miénk a Szentlélek, vagy semmik vagyunk – rosszabbak, mint a semmi: halál és ítélet vár arra a gyülekezetre, amelyik nem sóvárogja sírva-sóhajtván a Szentlelket mindaddig, míg meg nem érzi annak tevékeny jelenlétét.

Isten Lelke most is itt van, nem távozott el a Pünkösöd óta. Sokszor megszorodik és szenved, mert érzékeny és féltékeny Isten Ő, Aki tudja, hogy az egyetlen megbocsáthatatlan bűn áldott személyével kapcsolatos. Legyünk nagyon figyelmesek Iránta, járjunk alázattal Előtte és várjuk Őt égő lelkesedéssel. Vessünk ki életünkéből mindent, ami megakadályozhatná, hogy életünkbe költözzön és örökre velünk maradjon. Testvéreim, béke veletek és bennetek!”

A Pünkösöd felé vezető út a Gece-máné-kertben kezdődik. Az egész világot betöltő fény (Jel 18:1) csak akkor gyúl ki a várakozók lelkében és gyülekezetében, ha térdre borulva mondjuk el: „Uram, csak áldott akaratom”. Nincs ettől jobb akarat. Ez teljesebben a mi életünkben is! Ámen! ■

Ezekben a bizonytalanság, kétség és az elkövetkezőktől való félelem uralta napokban a keresztényeket sokszor nehéz próba éri. Az isteni ígéret és a környező valóság keltette rettegés közötti ingadozás ugyanolyan nyilvánvaló, mint a próféták idejében.

Valószínűleg mindannyiunk életében volt egy olyan pillanat, amikor azon rágódtunk, hogyan is nézzünk szembe az élet valóságával, és mennyi örömet kell arcunkra erőltetni a kevésbé rózsaszínű napokban.

Válaszként tekintünk meg azoknak tevékenységét, akik úgy győzték le a jövő sugallta félelmeket, hogy a jelenre összpontosítottak, de nem maguk, hanem mások érdekében.

Az ADRA segélyszolgálat alkalmazottairól van szó, akik a különösen nehéz körülményekben tengődő emberekre fordították figyelmüket. Igyekeztek örömet szerezni ezeknek azzal, hogy kielégítették legégetőbb szükségüket.

Hadd említsük meg tehát a zernyesti munkatársak lelkesedését; eldöntötték és valóra váltották egy olyan ház építését, amely otthonul szolgáljon a hajléktalan és a társadalom által esélytelennek minősített emberek számára.

Nem feledkezünk meg azokról sem, akik Moldova árvíz sújtotta területeire utaztak, és szívélyesen, együttérzéssel éltették a reményesség lángját azok lelkében, akik mindent elveszítettek egyetlen éjszaka alatt. Amikor már-már elsodorta őket a kétségbeesés, az ADRA alkalmazottaival való találkozás mosolyt varázsolt arcukra ismét. Nem csak a házuk, hanem a felebarátok iránti bizalmuk is újjáépült.

Említésre méltó az az akció is, amelynek során a javarészt fiatal önkéntesek tettekre léptek és kimentettek néhány személyt az omladozó falak közül, majd otthont és emberséges életkörülményeket teremtettek nekik. Folytathatnánk a felsorolást azoknak az idősebb hajléktalanknak örömeiről, akik hálósákat és mosolyt kaptak önkénteseinktől, vagy a szegény családok megkönnyebbüléséről, miután kerthelységet és hasznos tanácsokat kaptak, hogy megtermelhessék az eledelüket.

Úgy az önkéntesek, mint a segítség élvezői különös tapasztalatot élhettek át, azért mert valamikor régen így hangzottak Valakinek a szavai: „Boldogok az irgalmas szívűek”. Örültünk a megajándékozottak örömén, az adakozás örömén, de azon is, hogy embertársaink megértették: a holnapi nap gondja nem ránk tartozik, hanem Arra, Aki megígérte, hogy gondoskodni fog rólunk.

Miután sikerült megoldást találni és válaszolni ezeknek az igényeknek, munkatársaink megértették, hogy a történelem eme röpké pillanatában csupán annyit tehetnek, hogy reményt nyújtanak a megfáradtakkak, majd Jézus kezébe helyezik a nehézségeket, mert Ő megígérte, hogy „semmiképpen el nem hagylak titeket”.

Míndezek tudatában önkénteseink bizakodva kezdték meg az új évet és a munkát: szegény gyermekeknek segítettek tovább menni az iskolába, és jobb jövőről álmodni. A fentiekben említett tudat készítette őket arra is, hogy otthont szerezzenek az ADRA Házban azoknak az anyáknak és feleségeknek, akik a családi erőszak miatt lemondtak a jövőről. Ebben a központban a nők megpihenhetnek lelkileg, és itt tanulgatják, hogyan kell méríteni a soha ki nem apadó Forrásból. Még sokat fűzhetnének a fentiekhez, de a lista nyitott marad addig, és reméljük, hogy újabb tapasztalatokkal bővül majd azoknak köszönhetően, akik Megváltónk kezébe fogódzkodva küzdenek meg a mával. Ha néha megfáradtok az élet harcában, nyugodtan próbáljátok ki ezt a másféle életmódot, az egyetlen, amely visszaadja az Édenben kapott szabadságokat.

Az ADRA oldalán jobb világot teremthetsz! ■

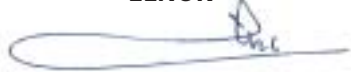
Segítség a válságos időkből

RAMONA CHIRIȚĂ

Határozat:

Az Unió végrehajtó bizottsága a 2010. március 3-i ülésén megvitatta és megszavazta az „Imádat – különleges istentiszteleti alkalmak” című dokumentumot, amelyet az alábbiakban közlünk avégett, hogy tudomásul vegyék a helyi gyülekezetek és az érintett felek.

ELNÖK

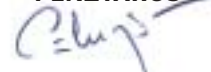
Teodor Huțanu

TITKÁR

Ioan Câmpian-Tătar

PÉNztÁROS

Eduard Călugăru

Az imádat Különleges istentiszteleti alkalmak

Ajelen dokumentum néhány gyakorlati tanáccsal szeretne szolgálni olyan rendhagyó istentiszteletek megszervezésével és levezetésével kapcsolatban, mint a keresztség, az egyházi esküvő és a temetés.

Ezek a különleges alkalmak az egyházi élet fontos eseményei, ezért figyelmes tervezést igényelnek. Habár a Hetedik Napot Ünneplő Adventista Egyház nem szabja magát a hagyományokhoz, ez nem jelenti azt, hogy a lelkésznek és a gyülekezet bizottságának

nem kell odafigyelnie az istentiszteletek megszervezésére. Szabadon intézkedhetünk, de az egyház szabta kereteken belül. Ez alatt azt értjük, hogy „nem vagyunk alávétve egy olyan, földi tekintélynek, amely maga diktálná, hogyan imádjuk Istent”.

Az élet hol a hegyormon át, hol a völgyben vezet. A keresztség, a házasság és a halál vagy válságot, vagy változást hoz magával, és Isten Szavának szeretettel való hallgatására hívják össze a hívő közösséget. Ne tekintsük őket privát eseménynek, hanem közös istentiszteleti alkalomnak. A gyülekezet támogatja az illető alkalom által érintett személyeket, segíti és bátorítja őket. Együtt örvendünk a keresztségek és házasságkötések alkalmával, együtt sóhajtunk és sírunk a koporsó mellett. Krisztus testében meg kell osztani az örömet és a terhet is, szem előtt tartva azt az elvet, hogy amikor a test egy tagja örül, mindenki örül, s amikor egy szenved, mindenki szenved.

A keresztség

Teológia

Mi hisszük, hogy a keresztség nem csupán egy, az éle szakaszok váltakozását jelző szertartás. Szent, és semmi szín alatt sem világi vonatkozású rendeltetése van. „A biblikus keresztség – az alámerítés – meghatározó jelképe annak a tapasztalatnak, amely az illető személy lelki életében kell, hogy bekövetkezzen: halál, eltemetés, lemondás a régi életre nézve, és egy teljesen új élet kezdete”. Ilyen szempontból állíthatjuk, hogy a keresztség több, mint jelkép, ugyanis egy lelki valóságot jelöl.

Maga a szertartás, tehát a lelkész által végzett alámerítés és kiemelés egy liturgikus, megrázó hatású szemléltetése a lelki valóságnak. Amikor a kereszstelendő személy kezeit a lelkész kezeibe helyezi, elismerést nyer az igazságot, hogy Isten a szerzője az újjá születésnek. „Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket!” (1Jn 4:19).

Sem a hitvallás, sem a megtérés nem képez egy érdemet, amely kieszközölje Isten megbocsátását. A keresztség az Evangélium ezen alapvető elvéről tanúskodik, sőt hangsúlyozza az ember tehetetlenségét és Isten meg nem érdemelt kegyelmét.

Liturgia

Az Újszövetségben különböző helyeken tartották a keresztségeket (Csel 2:41, 8:36-38, 16: 29-34), és nem használtak egy egységes megfogalmazást, hanem egyszerűen „a Jézus Krisztusnak nevében” végezték el a bemeletést (lásd Csel 2:38). Pál apostol bevallása szerint ő maga is „Krisztus Jézusba” keresztkelédett meg (Rm 6:3), akárcsak sok más hívő (Gal 3:27). A számunkra közismert, hármas kifejezésről Mt 28:19-ben találunk említést.

A keresztséget általában a helyi gyülekezet keresztelőmedencéjében végzik egy nyilvános istentisztelet keretében, mivel közös, gyülekezeti alkalomnak számít, nem pedig személyre szóló, elszigetelt eseménynek. Egyetlen keresztséget sem kellene titokban, a közösség jelenléte nélkül tartani.

A keresztségi alkalom ne legyen rögtönzött esemény. Idejében ki kell jelenteni, és az aznapi imádati alkalom fénypontját kell, hogy képezze. Soha ne tekintsük az istentisztelet egyszerű

megtoldásának, vagy egy valahova beékelendő pontnak.

A keresztséget tekintsük igen ünneplés alkalomnak, szánjunk rá kellő figyelmet, hiszen a közösségi élet fontos eseményéről van szó. A gyülekezet lelkésze és a tisztségviselők kitartó munkát végezzenek a barátok közötti felkészítésében, és a bizottsági kivizsgálás alkalmával győződjenek meg afelől, hogy a tanítók lelkiismeretesen végezték feladatukat. Azt tanácsoljuk, hogy ez a kivizsgálás ne a keresztség napján történjen, hanem sokkal korábban. Ezúton alkalmat adunk a kereszstelendőknek, hogy lelkileg is felkészüljenek. A keresztségi szertartás ünneplés keretében, a gyülekezet színe előtt menjen végbe, a kereszstelendők pedig fejezzék ki egyházunk alapelvei iránti ragaszkodásukat azért, hogy szóval vagy kézfelemeléssel válasszák a lelkész vagy a presbiter által feltett kérdésekre.

Dicséret a keresztségi istentisztelet középpontjában

Ilyen alkalmakkor az igehirdetést lelkészi ima követi. Mivel az esemény

csúcspontja maga az alámerítés, jó lenne egyenként megemlíteni az imában mindegyik keresztségi jelölt nevét. Dicsérjék a Szentlelket a gyülekezet növekedéséért, és a lelkész kérje a keresz-

telendők különleges felkenetését a tanítványságra. Könyörögjön, hogy az új tagok életében teremjenek meg a Lélek gyümölcsei, valamint azért is, hogy a Szentlelek lássa el őket lelki ajándékokkal az egyházra bízott küldetés elvégzéséért.

Ezek után a jelöltek vallomást tehetnek hitükről néhány szóban, elmondhatják, hogyan dolgozott Isten életükben és miként győzte meg őket, hogy keresztség által csatlakozzanak népéhez. Az új tagoknak már illendő szóval és tettel bizonyítaniuk a lelki változást, tanúsítani, hogy meghaltak a bűnnek, és Krisztusban élnek azzal az elhatározással, hogy kegyelme által a menny polgárainak új életét élék.

Zeneszámra egy énekkari darabot, egy közös éneket vagy szót ajánlunk, de mindenképpen lelki tartalommal telített zenemű legyen, hogy felkészítse a kereszstelendőket és a lelkészt is az alámerítés pillanatára.

Egyházi esküvő

Nincs örömtelibb ünnep az esküvőnél, mégis, ennek az alkalomnak is

komolynak, ünneplésnek kell lennie, annál is inkább, mivel a válási adatok egyre ijesztőbbek. Minden egyházi esküvő legyen a lelki felüdülés és örömteli ünneplés napja.

Teológia

Habár nem hisszük, hogy az esküvői szertartás szentség, meg vagyunk győződve afelől, hogy Isten alapította. A házasság eredete szent, és nem világi, ezért a házasságkötés is szent esemény. Isten, Aki a férfit és a nőt, valamint a házasságot teremtette, Ő legyen minden házasságkötésben a központi Szereplő. A két jegyes nem használja ki a gyülekezetet saját elképzelései megvalósítására, hanem azért jönnek Isten és a közösség elé, hogy szent szövetségre lépjenek és az Úr áldását kérik az egyesülésre. Aminek az imaházban szemtanúi vagyunk, az nem egy házassági szerződés két személy között, hanem szent szövetség a fiatal pár és Isten között.

Mivel Isten szerves része ennek a szent köteleknek, a házasságnak életfogytiglani, kölcsönös szeretetre kell alapoznia. Ezalatt Isten és egymás iránti szeretetre gondolunk. A keresztény házasság felbonthatatlan (Mt 4:32, 19:33; Mk 10:2-12). Itt az ideje, hogy ezt a biblikus igazságot újra erőteljesen hangoztassuk. Az istenfélők házasságában is támadhatnak gondok, de Isten kész közbelépni, hogy elcsitítsa és megoldja ezeket, akár csak a Vele való kapcsolatban a bűnbánat, bűnvallomás, megbocsátás és újjáépítés által.

A keresztény házasság és az egyház szorosan összefügg. A Bibliából tudjuk, hogy nagy szeretetében Jézus Krisztus szeretné megtisztítani és megszentelni egyházát, hogy ez dicsőséges, szent és feddhetetlen legyen eljövetelekor (Ef 5:22-33). Az illető szövegrészből kiderül, hogy ugyanilyen kapcsolatnak kell léteznie a házastársak között is, mert úgy a férj, mint a feleség Krisztus testének tagjai. Mindkettőnek szent befolyást kell árasztania az otthonban, hogy ezzel is kölcsönösen támogassák egymást a mennyek országába való készüldés során (Tit 2:3-5; 1Pt 3:1-7; Jel 19:7).

1Kor 7:14 verséből megtudjuk, hogy a házasság megszentelő hatással bírhat olyan esetekben, amikor egyik fél hitetlen. Mennyivel erősebbnek szánta Isten ezt a hatást az olyan házasságokban, ahol mindkét fél átadta magát Krisztusnak!

Liturgia

Ha hisszük, hogy a házasságkötés szent esemény, amelynek középpontjában

ban Isten áll, ha valljuk, hogy a házasság nem bontható fel, és hogy eszkatológiai jelentőséggel bír a megszentelődés és az Isten országába való készüldés szempontjából, akkor mindezek a tényezők meghatározzák majd az esküvői szertartás lefolyását.

Az esküvői szertartás előtt a lelkésznek át kell vennie a fiatal párral a házassági felkészítő anyagot. Figyelembe kell venni a viszonyukkal járó, összes tényezőt, azt is, hogy hol fognak lakni, milyen terveket szőnek új otthonukkal kapcsolatosan. Egyeztetni kell az egyházi esküvő részleteit is: a programot, az öltözetet, a terem és az asztalok díszítését, irányelvnek tartva mindenben az egyszerűséget, a szerénységet és a jóérzést. Ha a fiatalok különböző gyülekezetekhez tartoznak, tanácsunk az, hogy a házassági felkészítőt az a lelkész tartsa, akinek a gyülekezetéhez fognak tartozni az esküvő után.

Elsősorban, az adventista párok esküvői istentiszteletét egy lelkész végzi, és adventista imaházban történik, mivel a gyülekezet a rendeltetésénél fogva is tükrözi az egyház hitvallását. Ez kellene hogy legyen az első szempont a szertartás helyszínének megválasztásakor, nem pedig a terem mérete vagy díszessége. Ezzel kapcsolatosan tanácsos kikérni és megfontolni a lelkész véleményét is, ugyanis az esküvői ünnepély gyülekezeti istentisztelet, nem saját program. Az imaterem ne váljon színteremmé, amelyet minden pár a maga tetszése szerint rendezhet át. A prédikátor és a helyi bizottság feladatahoz tartozik az is, hogy ügyeljenek a kirívó szélsőségek elkerülésére. Egy keresztény esketés ne szolgáljon keretként az anyagi helyzet vagy társadalmi beosztás fitogtatására.

Másodsorban, minden résztvevőben tudatosítani kell aényt, hogy Isten a központi szereplő ilyen alkalmakkor is. Az ifjú pár nem az esemény kedvéért használja az imatermet, hanem Isten áldásáért mennek oda. A szertartásnak tükröznie kell ezt aényt.

Harmadsorban, a megkötött szövetség nem egy egyszerű vallomás a felek részéről, hanem Isten előtt és Isten iránt kimondott eskü. Az Úr is része ennek a szövetségnek. Az élet végéig szóló hűségkü és a szövetség megtar-

tására kimondott ígéret Előtte hangzik el. A válások gyakoriságát szem előtt tartva, ez egy igen fontos pillanat. Isten szemében a két fél felelős a szövetség rájuk eső részének tiszteletben tartásáért. Ilyen módon elismerést nyer a házasság oldhatatlan jellege, és kifejezésre jut a vele való egyetértés. Segítségként a menny összes tárháza nyitva áll a felek számára, azért, hogy házasságukat siker, esküjüket pedig hűség koronázza.

Negyedsorban, a vallásos szertartásnak tükröznie kell a fentebb említetteket. Az egyházi esküvői istentiszteletnek is az legyen a célja, hogy kihangsúlyozza e különleges kötelek szentségét.

A házasságkötési szertartás vázlatát az egyház határozza meg. Ha a menyasszonynak és a vőlegénynek vannak személyes kívánságai ezzel kapcsolatosan, figyelembe vehetjük és bevonhatjuk ezeket a programba, de csak akkor, ha az óhajok nem csökkentik az alkalom ünnepélyesen szent légkörét. Kerülni kell a feltűnést és az érzélgősséget. Úgy a lelkész, mint a gyülekezetet képviselő előljárók gondosan vigyázzanak arra, hogy a házasulandók ne tévesszék szem elől egyházi esküvőjük valóban fontos célját.

A bevonulás is legyen összhangban a házasság szent jelentőségével: nincs szükség pompára, sem koszorúspárookra. Akárcsak bármelyik istentiszteleten, itt is Isten Igéjén legyen a hangsúly. Így a szószék lesz az esküvői szertartás súlypontja. Az igehirdetés után a prédikátor kérje fel a menyasszonyt és a vőlegényt, hogy Isten és a jelenlevő tanúk előtt mondják ki egymás iránti elkötelezettségüket. Ezt lehet hagyományosan, vagyis a lelkész által feltett kérdésekre adott válaszként mondani, vagy előre megfogalmazott, egyénre szóló szöveg formájában elmondani. Foglaljuk bele az Isten és egymás iránti hűségre, odaadásra és szeretetre serkentő szavakat.

Az eskütétel után következzen az áldást kérő ima, majd az egyház által megfogalmazott, liturgikus kifejezéssel élve a lelkész férj és feleségként mutassa be az új párt a gyülekezetnek.

Ötödsorban, ne csupán a vallásos szertartás helyszíne tükrözze az egyház jellemét és küldetését, hanem a vacsoraterem is. Ha vannak is nem adventisták a

vendégek között, tiltjuk a szeszesitalok, kávé, dohány használatát, a táncot és az olyan zenét, amely nem szerez dicsőséget Isten nevének. Az étkezés, a légkör és a program legyen a vallásos szertartás egyszerűségének, szerénységének és jóízűségének meghosszabbítása.

A temetés

A temetkezési szertartás a feltámadás előtti utolsó esemény az egyénre nézve. Ez az alkalom is tanúskodjon arról, hogy a keresztényi élet célja Isten magasztalása és dicsőítése. Az emberek minden időben félelemmel vagy reménykedve néztek szembe a halál valóságával, sokan pedig egyszerűen kerülnek, hogy rágondoljanak. A rettegés minden bizonnyal a halálban való állapottal kapcsolatos bizonytalanságból ered, a reményt viszont a feltámadás jóhíre ülteti az emberek szívébe.

Teológia

A Biblia szerint a halál tényleges halál, nem illúzió. Az egész lény életlenné válik, ami a bűn következménye (Róm 6:23; 1Kor 14:56). A halál ellenségünk (1Kor 15:26), nem csoda tehát, ha mindig rettegésre, félelemre ad okot. Azonban leginkább a Krisztusban való hit hiányában beálló halál távlatától kellene félnie mindenkinek. Akik hitben hálnak meg, boldogoknak vannak nevezve (Jel 14:13).

A remény abból a tudatból származik, hogy Krisztus feltámadt, és minden követője életre kel újra, amikor is „e halandó test halhatatlanságot” ölt magára (1Kor 15:53). Nem az a lényeges, hogy mi történik a halál beálltakor, hanem hogy higgyünk az evangélium szavának (Róm 6:3-5).

Ezt a hitet elevenen kell tartani a hívekben. Az egyházhoz való csatlakozás keresztséggel kezdődik, majd következik, hogy egész életünkben tápláljuk a megszületett hitet rendszeres igetanutlmányozással, imával, Isten imádsásával, valamint a különleges, emlékeztető istentiszteleteken való részvétellel. Ez utóbbi egyik formája az úrvacsorai szertartás. A földi vándorlás befejeztével a gyülekezetnek különös gondot kell fordítania az elhunyt tag temetésére. A szertartás keretében hangsúlyozni kell a pillanatot, amikor Jézus Krisztus előhívja sírjukból azokat, akik szerették Őt.

Liturgia

A halálról és feltámadásról vallott nézetünknek tükröződnie kell a temetésekkor is. Természetesnek tartjuk a fájdalom kinyilvánítását, hiszen a halál egy valóság, de a reménységünkről is tanúságot kell tennünk, tudva, hogy a feltámadás is jövőbeli valóság.

A temetési szertartást az elhunyt otthonában vagy a temető kápolnájában tartjuk, de nem az imaházban. Az elhunytat a tisztelet megkezdése előtt még megnézheti aki akarja, de javasoljuk, hogy a szertartás előtt fedjék le a koporsót. Ez lehetővé teszi, hogy jobban odafigyeljenek a résztvevők, még a gyászoló család is az igehirdetésre. A figyelmet nem az elhunyt, hanem Urunkra és az evangéliumra kell irányítani.

Maga a temetési szertartás legyen egyszerű. Istentiszteleti alkalom ez is, ne legyen túl hosszú. A gyülekezet azért jelent meg, hogy a feltámadás reménységében hódolatát fejezze ki Isten előtt. Ne azért vegyenek részt, hogy magasztalják néhai testvérüket. Vigasztalják a megszorodottakat, bízzák az Úrra az elhunytat, és hangozzék a reménység üzenete. Az ilyen alkalmak idejét főként az ima, az igeolvasás, a prédikáció, énekek és esetleg egy (odaillő, kellő módon előadott) vers töltse ki. Jól megválasztott énekkel kezdjük a temetési tiszteletet, következzen egy ima, majd néhány szöveg felolvasása.

Ezután jöhet még néhány ének, majd az elmélkedés, amelybe belefűzhetünk egy rövid életrajzot is, de ne amolyan siratódalt. A hangsúlyt az üzenetre, Isten Igéjére fektessük, ne az elhunyt jó tulajdonságaira. A résztvevők gondolatát a földi valóságokról a mennyei dicsőségre kell terelni.

Az igehirdetést követheti egy ima és egy ének. A sírnál egy rövid, bátorító, vigasztaló beszédet mondjon a lelkipásztor, és átadási imával fejezze be szolgálatát.

Az esetleges, előző esti alkalmak és a temetési szertartás végeztével ne tartunk asztalozást, csak olyan esetben, ha némely rokonok, ismerősök messziről jöttek. Ilyenkor csak a szűk családi kört vonjuk be. Ha szükséges, a lelkészrel egyeztessünk egyéb részleteket is.

Következtetés

A teológiai nézetnek tükröződnie kell a szertartásban is. Ne rekedjen meg elméleti szinten. A szombati istentiszteletek, valamint a többi gyülekezeti alkalom is, mint például a keresztség, az egyházi esküvő, a temetés és gyermekbemutató tükrözzék és hirdesse egyházunk hitvallását. A lelkész mint a szolgálat vezetőjére, valamint a helyi gyülekezet bizottságára hárul az a felelősség, hogy hitelveink fényében tervezzék és szervezzék meg az ilyenszerű eseményeket. ■

Az ár

*„Mert mit használ az embernek,
ha az egész világot megnyeri,
lelkében pedig kárt vall.”*

(Mk 8:36)

ROMULUS CHELBEGEAN

Ha nyomon követjük a Szentírásban a történelmet vagy akár a világtörténelmet is, láthatjuk, hogy minden nemzedéknek része volt egy meghatározó értékű, drámai eseményben. Ilyen szempontból, az ószövetségi időt tekintve beszélhetünk az özönvíz, a kivonulás, a Kánaán elfoglalása, Illés ideje vagy a babilóni fogság nemzedékéről. Az újszövetségi időkből a Jézus korabeli, a jeruzsálemi megszállás, az első keresztyének és a végidők nemzedékét emelnénk ki.

Természetesen hangzik a kérdés: Mi a jelen nemzedék történelmi védjegye? A kommunizmus bukása? A digitális információ-csomag? Az EU-hoz való csatlakozás? A kivándorlás lehetősége? Talán inkább ezek összessége, egyetlen név alatt: globalizáció.

Milyen módon érinti a mai, keresztyén családot a szabad forgalom és az információ hozzáférhetősége? A gondot nem az újszerű lehetőségek okozzák, hanem a változások gyors üteméhez való alkalmazkodás lehetetlensége.

Megpróbálom szemléltetni a kijelentésemet. Régebben a fiatalok saját helységükből választottak élettársat, ott is telepedtek le, esetleg arrább mentek a szomszédos településre vagy megyébe. Könnyű volt átlátni és uralni minden helyzetet. Ha jól, ha rosszul, de otthon éreztük magunkat. Most azonban...

Tegyük fel, hogy egy családban három, most már felnőtt leány van. Egyik elvált és Brassóban lakik, de már neki is van egy lánya, aki Ausztriába ment férjhez és egy fia, aki Franciaországban él. A másik lány Olaszországba ment dolgozni, hogy anyagilag támogassa Amerikában tanuló fiát, de férje nem tudott hozzászokni a külföldi élethez,

és egyedül él itthon a Pucioasa-i lakásukban, a harmadik lány pedig férjével együtt Spanyolországban dolgozik, és gyermekeire egyelőre a tecucii nagyszülők vigyáznak.

Gyanítjátok, hogy milyen valós veszélyek leselkednek hőseinkre? Nincs semmi rossz abban, ha valaki külföldre megy dolgozni, tanulni vagy családot alapítani – ha felkészült erre a befektetésre.

Befektetés? Igen. Ha nem is vagy üzletember, tudnod kell, hogy a hosszú távú, nagy terveket befektetésként kell kezelni. Más szavakkal, az élet bármelyik területéről lenne szó, a haladást a nyereség és veszteség közötti arány előrelátása határozza meg.

Gondoljunk csak a talentumok példázatára. Jézus a talentumok befektetésének vagy elhanyagolásának komoly következményeit nem az igazgatóval való kapcsolat fenntartására, hanem ennek elmélyítésére vagy megszakítására vonatkoztatta.

A kivándorlással járó következmények közül a keresztyénység-kultúra-családi élet vetületét érintő kérdés foglalkoztat leginkább: Hogyan hat ez a családi vállalkozás a szeretteimmel való kapcsolatra?

Egyáltalán, családi vállalkozásnak nevezhetjük a kivándorlást? Igen. Minden esetben. Senki nem él teljesen elszigetelten. Akár fiatal vagy, akár meglelt személy, ha egyedül is mész ki külföldre, elutazásod legalább három nemzedéket érinteni fog: (1) az (már meglévő vagy jövőbeli) élettársaddal való viszonyt, valamint ennek testvéreivel való kapcsolatodat, (2) a szüleiddel (és élettársad szüleivel) való kapcsolatodat, és (3) a már meglévő vagy ezután születő gyermekekkel való kapcsolatodat.

Térjünk vissza egy pillanatra az elképzelt, de nagyon is valószínű, fentebb említett család mintájához. A három leány/feleség esetében a kulcskérdés a következő: milyen veszélyeknek van kitéve ez a három, „elnemzetköziesedett” család a kapcsolatok terén? A válasz ott bujkál a kérdésben: megszakadhat vagy elmaradhat a kapcsolattartás. Ha megpróbáljuk grafikusán ábrázolni a példátul használt tizennégy személy nyolc, különböző helyen való elhelyezkedését, majd egyenes vonallal összekötjük mindegyik egyént a többi tizenhárommal, meglepően széles hálózatot kapunk, amelyet érzelmileg le kell fedni. Meglepi az is, hogy milyen sokat veszítünk. Persze, bizonyos kapcsolatok nem igazán lényegesek. De némelyek életbevágóan fontosak.

Ha tornyot akarsz építeni, mérd fel a költségeket előbb, tanítja a Szentírás. Különbön elveszíted a közösség hiteletét, s emellett még a torony is a fejedre omolhat. Azok számára akik szerény érzelmi tőkével bírnak – tegyük fel, inog a házasságuk – a toronyépítés (kivándorlás) pillanatnyilag kockázatos luxus. Sokkal nagyobb eséllyel indulhatnak azok, akik megszilárdítják előbb a gyenge pontokat, és tartalékot gyűjtenek a fekete napokra. A nagy birodalmak azért omlottak össze, mert túlfeszítették önnön fennállási elvüket, a terjeszkedési vágyat. Az végzett velük, ami megalkotta őket. Az áldás átokká vált.

Minden család lelke a kapcsolatban rejlik. A kivándorlás egyik jelentős következménye a családi viszony felbomlása. Mielőtt elutaznál, mérd fel az árát, amely az adott esetben nem más, mint a kapcsolat bukása. „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” ■

A szombatiskolai program

A szombatiskola a Hetednapot Ünneplő Adventista Egyház fő vallásos nevelési rendszerre, és négy célja van: az Írás tanulmányozása, a közösség, evangélistikus tevékenységek és a nemzetközi misszió felerősítése. A szombatiskolát a „tanulmányozó egyház” névvel is szokták illetni, mivel alkalmat nyújt a tagoknak és egyházunk barátainak, hogy tanuljanak Isten Igéjéből.

„A szombatiskola, ha helyesen van irányítva, Isten egyik legfőbb eszközének bizonyul abban, hogy az emberek megismertesse az igazságot” (*Sfaturi pentru lucrarea Şcolii de Sabat*, 115).

A *Gyülekezeti Kézikönyv* szerint ennek az istentiszteletnek az időtartama egy óra és tíz perc. Ez a tény azonban nem gátolja meg a helyi gyülekezeteket abban, hogy igény szerint hosszabb vagy rövidebb időt szenteljenek a tanulmányozásra. A program szervezősekor azonban vigyázni kell arra, hogy *legalább harminc perc maradjon a bibliatanulmányra.*”

A szombatiskola célkitűzéseit, valamint az Unió Végrehajtó Bizottságának a szombatiskolára és az imaórára vonatkozó Közleményét (megjelent az Adventszemle tavaly decemberi számában) szem előtt tartva, az alábbi mintát ajánljuk:

1. Kezdés: ének, ima, üdvözlő szavak.

2. Áhítat: a gyülekezet reggeli oltára.

3. Imák.

- a) a hála kifejezése Isten iránt;
- b) a tagok különleges imacéljainak ismertetése, hogy a gyülekezet imádkozzék érettül;

4. Személyes tapasztalatok

- a) a megtérés tapasztalatának elmondása

- b) személyes missziómunkában szerzett tapasztalatok;

- c) a hála- és köszönet kifejezése: *a hálaadomány.*

5. Dicsőítő ének (összeköti az első és a második részt).

6. Jelentések:

- a) a gyerekek, ifjak és felnőttek szombatiskolai jelentése;

- b) interaktív missziójelentés. A gyülekezet többi osztálya (játékonysági, ifjúsági, nevelési, stb. osztály) egy-egy percnyi jelentést tartson arról, hogy mit tett az elmúlt héten Istenért.

7. Különleges számok*:

- a) bibliai verseny (a bibliaolvasás során levő fejezeteiből);

- b) közös ének, új ének tanulása, kóruszám;

- c) időnként egy rövid vers, ami találjon a lecke témájához.

8. Nemzetközi misszióhírek

– írott vagy videó formájában, amit kiegészíthetünk a helyi vagy az országos hírekkel;

- a) misszióhírek a csoportok vagy a tagok tevékenységéből;

- b) fontos hírek a kerületből az egyházterületről;

- c) különféle hírek.

9. Adakozás.

10. Csoportos tanulmányozás:

- a) szabadon választhatók: elmúlt heti tapasztalatok, közbenjáró imák, jelentések és tervek

- b) A lecke áttanulmányozása:

- a főbb gondolatok megbeszélése (lehetőség szerint mindenki részt vesz benne; a rávezetés módszerét

alkalmazzuk: mindegyik résztvevő levon egy következtetést vagy egy mondatban elmondja, mi ragadta meg a tanulmány során);

- c) rövid beszélgetés arról, hogy a tanult elveket hogyan lehet a gyakorlatban konkrét esetekben alkalmazni.

- d) a csoport missziós tervei:

- a csoport terve a következő hétre;
- olyan alkalmak előkészítése, amikor nem-adventista barátokat hozhatunk a csoportba;

- különleges jelentések és tervek (a csoporton belül rövid jelentést mondhat a misszió- vagy a közösségfelelős, a pénztáros, a titkár, a segédtanító; adományokat lehet gyűjteni a csoport terveihez).

11. Befejezés: ének és ima.

az Unió Bizottsága

* **Egyéb kiegészítések a 7-es ponthoz:**

- a kívülről megtanult bibliazövegek felmondása;
- a helyi gyülekezet történetének ismertetése;
- lelki jellegű arany- vagy közmondások;
- a résztvevők értékes gondolatainak a megosztása;
- helyénvaló idézet Ellen White írásaiból;
- beszélgetéshez vezető videók;
- a még nem ismert gyülekezeti tagok bemutatása, interjúk;
- születésnaposok köszöntése (helyénvalóbb a szombatiskola során, mint az istentiszteleten);
- egy család bemutatása;
- érdeklődők vagy barátok bemutatása;
- interjúk (előre meg kell tervezni, előkészíteni legalább 3 kérdést, de a teremből is kérdezhetnek);
- egy új csoport odaszentelése.

Isten küldött egy embert

*Megrepedt nádat nem tör el,
a pislogó gyertyabelet nem oltja ki.*

(Ésa 42:3)

LUCIAN FLORICEL

Ezerkilencszázkilencvennyolcban történt. Meghalt Victor Zotescu, az egyetlen adventista a Slobozia melletti Scânteia községben (Ialomița). Összeszorult szívvel gondoltam: kialudt a fény Scânteian. Ennek a testvérnek a háza volt az egyetlen hely, ahol időnként összegyűlhettünk az Ige tanulmányozására.

A lánya felhívott azzal a kéréssel, hogy elhunyt apja iránti tiszteletből a gyászszertartás az Adventista Egyház rítusa szerint történjen.

Meglátogattam testvérünk családját, megbeszéltük a temetkezés részleteit, és úgy tűnt, hogy minden rendben zajlik, míg a temetés reggelén, néhány órával a gyászszertartás előtt Zotescu testvér lánya felhívott, és sírástól elcsukló hangon ezt mondta: – Nem engedik, hogy édesapámat a községi temetőbe tessük. Mit tegyünk, lelkész úr? Hová temessem apámat?

Néhány óra alatt valódi vihar támadt: beszélgetések sorozata a község papjával és polgármesterével. A válasz: Nem lehetséges! Végül a Megyei Tanácshoz és a Ialomița-i és Călărași Püspökséghez intézett kérelem folytán megnyílt az út a helyzet kedvező megoldása felé. Amikor visszaérkeztünk a faluba, néhány perccel a temetés megkezdésére kihirdetett időpont előtt, néhány száz ember már összegyűlt, mert kíváncsi volt az események kimenetelére. A vélemények megoszlottak: Hát hogyné engednénk őt eltemetni, nem közénk tartozott ő is? Míg mások ezt mondták: Falubeli volt, de hívó. Mi kereshetjük a mi temetőnkben?

Szokatlanul nagy tömeg előtt beszéltem. Majd csendesesen távoztam.

„A kanóc, amely még ég, nem fog kialudni.”

Eltelt több mint tíz év. Senki sem tudta, hogy Zotescu testvér a Bibliáját egy barátjának ajándékozta. Aztán következett egy sor kérdés, töprengés és egy álom. Stan Vișinescu meséli: „Egyszer azt álmodtam, hogy adventistával – Costică Chiruval Bărăganuból – találkoztam; jól ismertem, mivel a földje szomszédos az enyémmel, és a világ végéről beszélgettünk... Egyszer csak megjelent egy fehér ló, amely az égbe ragadta ezt a testvért... Miközben én ott maradtam és sírtam, mindent felemléztett egy tűzhullám, mely nyugat felől jött... Egy ismeretlen kéz váratlanul felemelt a földről, és egy szép rétre vitt, ahol több boldog ember volt együtt... Én senkit sem ismertem, és kényelmetlenül éreztem magam... Akkor utasítást kaptam Isten parancsolatainak megtartásával kapcsolatban, és megmutatták az utat, melyet követnem kell!”

Amikor felébredtem, az első dolog, ami eszébe jutott, az néhai barátja, Zotescu Bibliája volt. 2009 februárjában megkereste a gyülekezetet, ahová Victor Zotescu testvér is járt, és a béke, melyet ott lelt, arra készítette, hogy családtagjainak és barátainak is beszéljen erről.

Április havában, Benoni Popa testvér, a Slobozia-i gyülekezet presbitere, látogatni kezdte, és rendszeresen tanulmányozták együtt Isten Igéjét. Benoni testvér hétről hétre szívbeli örömmel, néha családtagjai vagy más Slobozia-i testvérek kíséretében,

enyhíti a szomjat, melyet a Szentlélek kelt az emberek szívében.

Scânteia községben a szikra nem oltódott el! 2009. szeptember 16-án öt lélek kötött szövetséget Istennel: Stan és Doina Vișinescu, Nicoleta Șurubaru és egy 22 éves ifjú, Ionel Stanciu, az említett másik két család barátja. De ez csak a kezdet. A szemináriumok és a találkozások folytatódnak. Minden alkalom igazi előíze a menny szeretetének. Benoni testvér lépésről lépésre vezeti őket Isten nagy igazságainak megértése felé. Ezen a tavaszon további négy személy szeretne szövetséget kötni Istennel. Nemrég más két személy csatlakozott a csoporthoz a tanulmányozásban, éneklésben és imában! Egy hívás, egy Biblia és egy ember! És a történet folytatódik...

„Az aratnivaló sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába” (Lk 10:2).

Ebben az időben Istennek leginkább odaszentelt emberekre van szüksége, akik törődnek a körülöttük élő lelkekkel. Ha minden gyülekezetvezető – a Munténiai Egyházterület hétszáz presbitere – részt venne ebben a munkában, hogyha minden tag..., hogyha... Melletted egy ajtó arra vár, hogy kitáruljon! Észreveszed? ■

MISSZIÓ

A TE OTTHONODBAN!

RALUCA ROPOTICĂ

Anői emancipáció világában, amelyben harcot kell vívni a férfival való esélyegyenlőségért, egy olyan században, melyben elkeseredett küzdelem folyik az érvényesülésért, a társadalom által felkarolt női modell nem más, mint a „sikerős nő” modellje. Ezt a sikert feltétlenül láttatni kell a nyilvánosság előtt, ahol sokan megtekinthetik. A nő a posztmodern társadalomban független, saját stratégiával és életszemlélettel rendelkezik, karriert épít, és társadalmi helyzete fokozatosan felfelé ível.

Fontos helyet tölt be a 21. századi társadalom fogaskerekében. Ez a szemléletmód azonban nem csak a szekuláris környezet sajátja. Tudatosan vagy sem, de ezt a női modellt számtalanszor lemásoljuk az egyházban is. Sikeres nő az egyházban. Kiemelünk olyan személyiségeket, mint Debóra vagy Eszter, azokat az erőteljes női alakokat, akik mély nyomot hagytak maguk után a bibliai történelemben. Nincs is ebben semmi hiba! Világunknak szüksége van kezdeményező és vezető egyéniséggel rendelkező keresztény nőkre. Szükségünk van olyan nőkre, akik bátran és magas szinten közvetítik az evangélium üzenetét.

Van azonban egy másik oldala is a nők küldetésének, amely gyakran árnyékban marad. Tevékenységének egy része nagyon sok esetben másodlagos szerepet kap, ez pedig az otthonban való szolgálat. Szemléltetésképpen utalok a Megváltó egyik példázatára.

Lukács 15. fejezetében három példázatot olvashatunk az elveszett állapotról: az elveszett juhról, az elveszett drakhmáról és a tékozló fiúról. A 8. versről kezdve az Úr Jézus ezt mondja: „Avagy ha valamely asszonynak tíz drakhmája van, és egy drakhmát elveszt, nem gyújt-é gyertyát, és nem sepri-é ki a házat, és nem keresi-é gondosan, mígnem megtalálja? És ha megtalálta, egybehívja az ő asszonybarátait és szomszédait, mondván: Örüljetek én velem, mert megtaláltam a drakhmát, melyet elvesztettem vala!”

A drakhma ezüstből készült görög pénznem volt, értéke pedig megfelelt egy római dénárnak; nagyjából egy juh ára vagy egy napszámos napi bére volt. Úgy tűnik, hogy ez volt a zsidók fő pénzneme az újtestamentumi korban. Anyagi szempontból nézve a Lk 15:3-10 verseiben leírt két példázat két azonos értékű dologról szól.

A drakhma, amely élettelen és első látásra egy nem túl jelentős dolog, elveszlik a háznál. Ilyen értelemben különbözik a Lk 15:3-10 verseiben megjelenő másik két példázattól, ahol a juh és a fiú távol az otthontól tévednek el. Senki nem ismeri ennek az asszonynak a baját, aki a saját házában elveszít egy kis pénzérmét. A dráma, majd az öröm ugyanannak a háznak a négy falán belül zajlik le. Ahhoz, hogy az asszony meglelje a pénzt, lámpát gyújt, sepreget, és kintartóan keresgél. Mindezt egyedül végzi el. És amikor megtalálja a drakhmát, összehívja

a szomszédait és barátait, hogy vele együtt örvendezzenek.

A példázat, melyet a Megváltó ez-előtt csaknem kétezer évvel mondott el, segít meghatározni mai küldetésünket. Ki az közöttünk, aki házában ne vesztett volna el egy pénzérmét? Egy gyereket, egy férjet, egy szülőt, egy testvért, akik lelki sötétségben és szennyben él? Közülünk hányan nem szenvednénk emiatt?

Drága nőtestvérem, Jézus megtanít, hogy mit tegyünk ebben a helyzetben. Van három fontos lépés, melyet meg kell tennünk a cél eléréséért: világíts, sepreget, keress!

Légy világosság az otthonodban élők számára. Szerezd meg Jézustól, a Világ Világosságától a világítás erejét, és terjeszd azt befolyásoddal, amelyet a családban gyakorolsz. Seperd össze a házában a közöny, a gondatlanság, a léggörcs nehezítő súlyos szavak minden porát. És ne feledd! Keresd kintartóan, ami elveszett. Imádkozz naponta, és folytasd a drakhma keresését. Ne bártortalanodj el. Eljön majd az a nap, amikor szerettedet egybehívhatod, hogy örvendeztetek, mert ami elveszett volt, megtaláltatott. Ellen White, *Boldog otthon* című könyvében kijelenti: „Nagyobb szolgálat az Úr szemében az otthonban folytatott hűséges munka, mint az Ige tanítása mások számára.” „A nők küldetése” a leggyakrabban nem más, mint a házában elvégzendő tevékenység. Egyedi és rendkívül fontos küldetés ez. Ne hagyd elvégzetlenül! ■

Mindenki Romániája

A Hetedik Napot Ünneplő Adventista Egyház örömmel fogadta a Kommunikációs és Információs Technológiai Minisztériumnak az utóbbi időben hozott intézkedéseit, amelyek az e-Románia tervre vonatkoznak. Egyházunk értékeli azt, hogy e tervezet formája kielégítő, és tiszteletben tartja az Állam semlegességét valamint az egyházaknak a törvény és a hatóságok előtti egyenlőségét.

Az elmúlt év augusztusában a munkaköri leírást, az e-Románia terv ismeretét és az említett minisztérium által készített www.romania.gov.ro honlapot elemezve, az adventista egyház és más felekezetek meg újságírók észrevették a Román Ortodox Egyházat előnyben részesítő – valószínűleg nem szándékos – hajlamot, ami a Román Állam hatóságai által kezelt virtuális térben való működést illeti, ezzel hátrányos helyzetbe hozva a másik tizenhét felekezetet és egyházat, amelyet egyenlőként hivatalosan elismer az állam.

A megfigyelés nyomán egy beadványt állítottak össze az e-Románia tervre vonatkozóan oly módon, hogy ez megfeleljen a vallásszabadságot és az egyházak általános rendszerét érintő törvényes előírásoknak, biztosítsa a felekezetek tárgyilagos, megkülönböztetés nélküli és egyidejű bemutatását anélkül, hogy egyiknek vagy másiknak külön lehetőségeket és kedvezményeket ajánljanak.

Továbbá elhangzott az a kérés is, hogy ezentúl minden egyes információ, amely egy adott felekezettel vagy törvényi, tantételi- és szervezésbeli bemutatásával kapcsolatos és megjelenik a Román Állam virtuális terében, az illető felekezethez tartozó és általa kijelölt hivatalos képviselőtől vagy független szakembertől származzon, a szöveget pedig hagyja jóvá a szóban forgó egyház.

A Kommunikációs és Információs Technológiai Minisztérium nemrégiben elismerte, hogy a kérések jogosak, és az igényelt módosításokat végrehajtotta e terv végső formáján; ily módon megbízható jövőbeli partnerré vált e Romániára fontos intézkedések terén, és megvan az ígéret, hogy elkerülhetővé válnak további incidensek.

Moldva az internet előnyeit taglalja

Ez év március 14-én Bákóban került sor a moldvai webmesterek és számítógépes szakemberek találkozójára. Az eseményt a Moldvai Egyházterület Kommunikációs Osztálya szervezte és támogatta. A találkozót ennek az osztálynak az elnöke, Ștefan Ropotică lelkész vezette, és célja az volt, hogy megbeszélje azokat a maximális lehetőségeket, amelyet az internet nyújt, hogy hatékonyan lehessen közvetíteni a bibliai üzenetet az ifjak számára legelőkelőbb kommunikációs közegben.

Az előadásokon körülbelül hetvenen képviselték a moldvai gyülekezeteket. Nagyon lelkesítette őket ez a találkozó, mondván, hogy „Ma választ kaptam az internettel kapcsolatos egyik imámra” vagy „A megbeszélések nyomán tudatosult bennünk az internetes jelenlétünk fontossága”. Némelyek azonban talán többre vágytak, s bár örültek ennek a lehetőségnek, úgy tartották, hogy az előadások ismeretanyaga közepes szintű.

Az első ASEF-találkozó

Ez év május 8-án kerül sor a brassói Méhkertben az Egészségért, Nevelésért és Családért Társaság (ASEF) Első Országos Egyezményére. Az ASEF igyekszik utánozni az isteni mintát, ezért új módszereket keres és szeretne nyújtani ahhoz, hogy másokkal is megértsük Isten szeretetét. Hírek, missziós ötletek és társadalmi, orvosi valamint családi tervek ismertetése vár mindazokra, akik szeretnének részt venni e találkozón.

Részletekért forduljatok saját egyházterületetek Szombatiskolai és Laikus Munka Osztályához.

„Tegyetek boldoggá másokat! Ez a ti első kötelességetek!” (Ellen White, *RH*, 1904. április 7.).

A ValueGenesis kiértékelése

Február 9-én Manuela Casti, a Newboldi Főiskola lektora ismertette a hetedik napot ünneplő adventista ifjú európai profilját. A profil azoknak az információknak az összesítése nyomán alakult ki, amelyeket a lektor által koordinált ValueGenesis-kutatás gyűjtött össze.

A tanárnő hangsúlyozta, hogy számos gyülekezetlátogató ifjút a barátaik-

kal ápolt kapcsolatok ösztönöznek, s ebben úgy az internet, mint a hétköznapi élet is szerepet játszik. Értékrendjüket a hasonló korúak értékei határozzák meg, és kevés lehetőségük adódik arra, hogy más nemzedéktől tanuljanak.

A kutatásban hatezer, az európai adventizmus tizenhét Uniójában élő fiatal vett részt. Az eredmény azt mutatja, hogy a csupán más ifjakkal kommunikáló fiatalok nagy valószínűséggel elhagyják az egyházat a serdülőkor végéig, ha az egyház nem teremt meg jelentős kapcsolatokat köztük és az idősebb hívők között is.

Manuela Casti levonta a következtetést, hogy a csupán ifjakra alapozó, csak őket szem előtt tartó szolgálat az ifjak számának tömeges csökkenéséhez vezet a protestáns felekezetekben, köztük az adventista egyházban is. A kutatás szerint a fiatalok „amint kinőnek az ifjúsági programokból, azonnal elhagyják az egyházat, és többé nem térnek vissza”.

A tanulmány rámutat arra, hogy az ifjak hitének fejlődéséhez, a kérdések felvetéséhez és az egyházban maradás melletti döntéshez szükség van rendszeres és jelentős kommunikációra a többi nemzedékkel.

A generációk közti párbeszédet egyáltalán nem meglepő, de jelentős módon befolyásolja a családi élet és az ige hirdetések. A hit fejlődésének folyamatában két igen fontos csoportot fedezett fel a kutatás: a szülőket, akik keresztényként élnek és készek nyitottan beszélni életpasztalatukról, és az ige hirdetőket, akiknek a beszéde hatá- sos a mindennapi életben.

A kutatás két legbámulatosabb eredménye az volt, hogy 1) azoknak az ifjaknak az esetében, akik rendszeresen beszélgetnek apjukkal a hitélet különféle szempontjairól, hetven százalékkal nagyobb az esély arra, hogy a közeljövőben is adventisták maradnak; 2) a prédikáció a hit fejlődésének legfontosabb pillére. Azok között, akik a prédikációt hasznosnak tartják a mindennapokra nézve, sokkal nagyobb a valószínűsége annak, hogy hívők maradnak.

Ennek az ének a végéig megjelenik a Manuela Casti által szerkesztett könyv, amely a *ValueGenesis Europa* összegzéseit tartalmazza.

Segítségnyújtás Chilében

Négy adventista halt meg a 8,8-as erősségű földrengés következtében február 27-én, jelentették az adventista egyház Chile-i vezetői. *Ráadásul a tamucoi székhelyű Dél-Chile Egyházterület és a Közép-Chile Misszió épületei súlyosan megrongálódtak. Több mint tíz gyülekezet majdnem teljes mértékben tönkrement, az egyház némely egyeteme és iskolája pedig jelentős károkat szenvedett. Testvéreink közül sokan fedél és étel nélkül maradtak,* nyilatkozta Erton Köhler, a Dél-Amerikai Adventista Egyház elnöke. Az országban a külföldi kormányok támogatásával az ADRA megkezdte és folytatja segélyezési munkáját. A hatalmas erejű földrengést követően a legszükségesebb élelmiszereket osztja a túlélőknek a katasztrófa által érintett területeken. A segélyezési munkáról március 2-án felvételt készített a Chilei televízió, a TV Nacional; a sajtótájékoztató során Hillary Clinton, az Egyesült Államok külügyminisztere és Michelle Bachelet chilei elnök nyilatkozott Santiago nemzetközi repülőterén. A sajtótájékoztató közben az ADRA önkénteseit is látni lehetett, amint élelmiszercsomagokat készítettek össze a túlélőknek, ezzel segítve a Chilei Szükségállapot és Információs Nemzeti Irodát (ONEMI-t). Hillary Clinton értékelt az ADRA közel száz önkéntesének munkáját és megbecsülését fejezte ki irányukban.

A szombat reggeli katasztrófát követően az ONEMI azonnal kapcsolatba lépett az ADRA-val, arra kérve, hogy segítsen a víz és az élelmiszer osztásában a földrengés túlélői részére. A válaszlépések részeként az ADRA szombaton délután egy teherautónyi ivóvizet indított útnak, hogy Talca és Concepción lakói tiszta vízhez jussanak. A szakértők szerint ezeken a helyeken van a legégetőbb szükség a tiszta ivóvízre. Az ADRA ezen kívül matracokat, takarókat és más szükséges eszközöket is gyűjt.

A rengést követő néhány órán belül az ADRA megkezdte az érintett területeken élők szükségleteinek felbecsülését, hogy előkészítsék annak a 105 000 dollárnak a felhasználását, amit segélyezésre szántak. A támogatók között található az ADRA International, a Dél-amerikai Területi Iroda, a Chilei Adventista Egyház, valamint az ADRA Kanada.

JÓ TUDNI...

Az Adventista Egyház rövid története

(http://huc.adventista.hu/index2.php?option=com_content&task=view&id=13&pop=1&page=0&Itemid=27)

A reformáció vitathatatlan és elvülhetetlen érdeme volt, hogy az egyház életében az Igét tette az első helyre. A reformátorok tanították, hogy a keresztyén ember feladata a megismert Ige iránti engedelmesség. A hetednapos adventisták, akik a reformáció örököseinek vallják magukat, Isten Igéjét tekintik hitük alapjának és zsinórmértékének. „Ne hallgassunk emberi véleményekre a Szentírás tanait illetően – írta E. G. White –, hanem kutassuk magunknak Isten szavát.”

Nincs merev hitvallásunk, nem kötözzük meg tagjaink és lelkéseink gondolatait. Az egyház története során mégis készültek olyan dokumentumok, melyek világos betekintést nyújtanak bibliai felismeréseinkbe. Már 1848-ban összegyűltek a szombatünnepelő adventisták vezetői, hogy megfogalmazzák a mozgalom alapvető tanításait. Ezek az ún. „szombatkonferenciák” öt alaptanítás kristályosodott ki:

1. Krisztus személyesen, láthatóan jön el. Eljövetele megelőzi a millenniumot.
2. Jézus ma a szentek szentjében szolgál a mennyben, mint népének közbenjárója.
3. Isten törvénye örök, a negyedik parancsolat az Isten iránti hűség próbaköve.
4. Az egyház feladata a Jel 14:6-12 verseiben található „három angyali üzenet” hirdetése.
5. Az ember halandó, a halhatatlanságot csak Krisztus által nyerhetjük el.

James White 1853-ban közzétett egy rövid hitvallást az egyház hivatalos lapjában, a Review and Herald-ban, és a következőket írta: „Egyek vagyunk az alábbi nagy témákban; Krisztus közeli, személyes visszatérésében, Isten minden parancsolatának megtartásában, valamint az ő Fiának, Jézus Krisztusnak hitében, amire szükségünk van, hogy elkészüljünk az ő eljövetelére.”

A hitelvek kialakulásának a következő lépcsőfoka az a 25 pontból álló volt, amit 1872-ben adtak ki az egyház vezetői. A bevezetőben ezt olvassuk: „Nincsenek a Bibliától független hitpontjaink, hitvallásunk vagy szabályaink. Nem azzal a szándékkal tesszük közzé ezeket a tételket, hogy hatalmat gyakoroljunk népünkön, vagy uniformizáljuk hitüket. Nem hitrendszeret alkotunk, hanem rövid összegzést adunk arról, amint a múltban is, és a jelenben is egyöntetűen vallottunk.”

A H. N. Adventista világszervezet, a Generál Konferencia kezdeményezésére 1931-ben, majd 1946-ban is készültek hitelvi összefoglalások, melyeket a helyi gyülekezetek életét szabályozó „Gyülekezeti kézikönyv”-ben, és az egyház „Évkönyv”-ében rendszeresen közzétettek. Mivel ezek a hitelvek az egyetemes egyház hitének kifejezői, csak a Generál Konferencia öt évente összehívott plenáris ülése módosíthatja azokat.

A 2005-ös, St. Louisban megrendezett Generál Konferenciáig, az 1980-ban megfogalmazott 27 pontból álló hitelvek volt érvényben. Ezen az ülészen megbeszéltek plusz egy hitelvet, így 2005 július 4.-től már 28 pontból áll. Az új hitel a 11-es sorszámot kapta.

Magyarországon az első missziói kezdeményezés a lengyel katolikus papból adventistává lett misszionárius, Michael B. Czechowsky (1818-1876) nevéhez kötődik, aki 1869-ben tevékenykedett hazánkban. Őt a német származású Louis Richard Condardi (1856-1939) követte 1890-ben, akinek munkája nyomán olyan tagok csatlakoztak a közösséghez, akik magyarrá fordították az adventista irodalom termékeit. Mivel a közösség gyorsan növekedett, az adventista világszervezet 1898-ban Magyarországra küldte Huenergardt F. János (1875-1955) lelkészt, aki megszervezte az egyházat. Mivel a korabeli törvények nem tették lehetővé az egyház bejegyzését, az adventisták vallásos egyesületként működtek 1957-ig, amikor az egyházügyi kormányzat hivatalosan is elismerte egyházi létüket.

Gyülekezeteink figyelmébe!

Az évek során nagyon sok szombatiskolai lecke és időszakos kiadvány gyűl fel adventista családjaink otthonában. Legtöbben sajnálják ezeket kidobni, viszont az általuk elfoglalt helyre is szükség volna. Ennélfogva a Kiadó vezetősége úgy döntött, hogy a használt bibliatanulmányokat megpróbálja újraértékesíteni. Felhívjuk a gyülekezeti tagok, különösképpen a könyvfelelősök és lelkészek figyelmét arra, hogy szervezzék meg időszakosan (például fél évente) ezeknek az anyagoknak a begyűjtését, majd az egyházterületek könyvfelelősivel való egyeztetés után szállítsák el a megadott helyre (Kolozsvárra vagy Marosvásárhelyre). Hangsúlyozzuk: előbb beszéljék meg a Kiadó területi képviselőivel, és csak ezután intézkedjenek az elszállítás felől. Reméljük, hogy ez a megoldás tetszésre és elfogadásra talál a gyülekezetekben.

Ezt az oldalt az olvasók kéréseinek szántuk. Levelezési rovatunkban lapunk munkatársai fognak válaszolni a beküldött kérdésekre. Arra kérünk mindenkit, hogy illedelmes, helyénvaló kérdéseket tegyenek fel, amelyek bibliakutatásukat és lelki töprengéseiket tükrözzék. Legyenek általános érdeklődésre igényt tartó kérdések, nem támadó vagy kicsinyeskedő megjegyzések. Fenntartjuk a döntés jogát arra, hogy nyilvánosan vagy csak magánlevélben válaszoljunk a feltett kérdésekre. Megteszünk mindent annak érdekében, hogy az igényeknek eleget tegyünk. Ha ez mégse lehetséges időnként, kérjük a szíves megértést. E kezdeményezésnek az a célja, hogy közel kerüljünk olvasóinkhoz, és választ nyújtsunk tépelődéseikre. A kérdéseket a következő e-mailcímrre kérjük eljuttatni: curierul@adventist.ro vagy postacím: *Curierul Adventist*, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38–38A, Voluntari – 077190, jud. Ilfov. Köszönjük az együttműködést!

A húsvét Jézus halálának évében

Kérdés: *Miért állítjuk, hogy Jézus keresztre feszítése egybeesett a húsvéti bárány megáldozásával, holott Krisztus és tanítványai nagycsütörtökön tartották meg a húsvéti vacsorát?*

Válasz: A kérdés eléggé összetett, és a válaszhoz ismernünk kell valamennyire a zsidó történelmet. A felelet azonban a bibliai feljegyzésekben található, csak hogy figyelmesen kell áttekintenünk az evangéliumok állításait, és nem szabad eltávolítanunk a szerzők látszólagos ellentmondásait.

A törvény előírása szerint a húsvéti báránynak az első hónap tizennegyedik napjának estéjén kellett feláldozni (2Móz 12:6.15; 3Móz 23:5). Ez volt a kovásztalan kenyerek ünnepének első napja, mert Máté, Márk és Lukács állítása szerint ezen napon, „mikor a húsvéti báránynak vágják vala” fogyasztotta el Jézus a húsvéti vacsorát tanítványaival (Mt 26, Mk 14, Lk 22). Ez volt, természetesen, csütörtök este (nagycsütörtök estéje), majd következett a gecsemánébeli halálháltusa, az elfogatás, a kikérdezés, aztán jött a nagypéntek, amikor a zsidó és a római hatóságok ki-mondták a halálítéletet Jézus felett. Így tudjuk ezt két szemtanú (Máté apostol és Márk evangélista) elbeszéléséből, és kutatásai eredményeként Lukács is erre a következtetésre jutott.

János azonban másképpen nyilatkozik. Ő ismerte Kajafást (Jn 18:15-16), tehát fontos megjegyeznünk, mit mond azokról a vallásos vezetőkről, akik az ítéloteremen kívül ítélték el Jézust. János állítása szerint ezek az előjárók nem léptek be abba a bizonyos terem-be nagypéntek reggelén, „hogy meg ne fertőztessenek, hanem hogy mege-

hessék a húsvéti báránynak” (Jn 18:28). Ebből azt értjük, hogy – legalábbis az illető papok számára – az első hónap 14. napja, vagyis a húsvét első napja és a bárány áldozásának ideje péntekre, nem csütörtökre esett.

Első látásra nehéz magyarázatot találni, de rögtön leegyszerűsödik minden, ha figyelembe vesszük az akkori idők (és akár napjaink) vallásos és naptári különbségeit. A mai ortodox zsidók (vagyis az igazhívők) egységes naptárt használnak, de ezt nem minden nemzettársuk fogadja el. A karaita zsidók például más naptárt használnak, amelyben az ünnepek időpontja kis-sé eltér testvéreik számításától. Igaz ugyan, hogy a húsvéti vacsorát valamennyien a Niszán hónap tizennegyedik napján tartják, de a naptári hónapok pontos kezdetét és végét nem Isten szabja meg, hanem minden időben a vallásos vezetők döntötték el az újhold megfigyelése alapján (ha éppen látható volt), valamint a holdhónapok (29 és fél nap) és a nap forgása szerinti hónapok (kb. 30 nap és 10 óra) hosszúsága közötti arány szerint.

Az ortodox és karaita zsidók közötti különbség a következő: míg az ortodox zsidók a farizeusi vallás folytatói és számbelileg előnyben vannak, akárcsak Jézus idejében, a második csoport a talmudi hagyománnyal ellenkező nézeteket vall. A Krisztus korabeli esz-szénus zsidókról is köztudott, hogy a hivatalos, zsidó naptártól eltérő naptárt használtak. Az evangéliumokban is megfigyelhető ez a különbség, ugyanis a nép többsége a hivatalos, valószínűleg farizeusi naptár szerint számolt, míg a nép nagyjai, akik akkoriban a szaduceusok felső rétegéből származtak,

más időszámítást tartottak tiszteletben. A két naptár közül egyik sem ütközött Mózes törvényébe, csakhogy tükrözte a hívek nézeteltéréseit.

Következésképpen, nincs ellentmondás János és a másik három szerző írása között. Az eltérés oka a szaduceusok és a farizeusok naptárában kereshető. A farizeusok és a többség szemléletében a húsvét (a Habib vagy Niszán hónap 14. napja) a hét bármelyik napjára eshetett. Jézus halálának évében ez csütörtökön volt éppen. A szaduceusok szerint az ünnep péntekre esett, és így a húsvéti szombat (Niszán hó 15-ike) egybeesett a heti szombattal, megkettőzve ezáltal annak jelentőségét (Jn 19:31).

Ez a naptári eltérés azonban gondviselésszerű volt, mert ennek köszönhetően Jézusnak alkalma volt a törvény és saját óhaja szerint részt venni szentvedése előtt a húsvéti vacsorán, (Lk 22:15), de ugyanakkor saját áldozata, az igazi Báránnyal megáldozása is egybeesett a templomi áldozat idejével. A főpapok naptára szerint a húsvéti, áldozati báránynak az a péntek délutánon kellett leölni. Magatartása által Jézus megbékéltette a két, eltérő időszámítást, de egyúttal eltörölte ezek kötelező jellegét. Ezentúl már csupán kulturális jellegűek, szép, népi szokásnak voltak tekintve. Isten előtt azonban már nem voltak kötelezőek. A hét napjainak sora azonban mit sem változott, bármilyen naptárról is lenne szó. Mind a négy evangélista megegyezik abban, hogy Jézus nagypénteken halt meg és lett eltemetve, szombaton pedig a sírban pihent. ■

Florin Lăiu, teológiaprofesszor

Krisztus feltámadott!

Jól tennénk, ha mindennap elmélkednénk Krisztus életéről. Vegyük át pontról pontra, képzeljünk el minden jelenetet, különösen a végsőket! Ha így időzünk értünk hozott nagy áldozatánál, benne való bizalmunk állandósul, szeretetünk elmélyül, Lelke mélyebben áthat bennünket.

Ha üdvözülni akarunk, meg kell tanulnunk a bűnbánat és az alázat leckéjét a kereszt lábánál.

(Ellen White)

Jézus Krisztus feltámadása a halálból a keresztény hit központi igazsága. Ahogy Pál is írta: „Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok” (1Kor 15:17).

A kereszténység egész felépítése és az örök életbe – s ezáltal az élet értelmébe – vetett minden remény Krisztus feltámadásán áll vagy bukik. Jézus Krisztus, az örökkévaló Isten Fia és a világ megígért megváltója, legyőzte a halált, magára véve az átkot (Gal 3:13). Ezzel megnyitotta az Istenhez és az örök élethez vezető utat.

Feltámadása a történelem legfontosabb eseménye és az egyik legjobban bizonyított tény. Több bizonyíték és tanúvallomás támasztja alá, mint a világ kezdete óta történt minden más történelmi eseményt. Ezért feltétlenül szükséges, hogy mindenki szembenézzen Krisztus követeléseivel a saját életére nézve.

Feltámadása a történelem legfontosabb eseménye és az egyik legjobban bizonyított tény. Több bizonyíték és tanúvallomás támasztja alá, mint a világ kezdete óta történt minden más történelmi eseményt. Ezért feltétlenül szükséges, hogy mindenki szembenézzen Krisztus követeléseivel a saját életére nézve.

A kereszténység létezése már önmagában is bizonyíték. Az apostolok prédikációinak középpontjában mindig a feltámadás állt (Csel 2:22-36; 3:14-15; 4:10-12; 10:36-43; 13:26-39; 17:31; 26:22-23 stb.) „Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon” (Csel 4:33), és emiatt az üzenet miatt hittek sokan Krisztusban, és – ahogy az ellenségeik is elismerték – „az egész világot felforgatták” (Csel 17:6). Felismerték, hogy Krisztus beteljesítette a próféciákat, mikor meghalt az Isten Bárányaként és feltámadt.

Semmi kétség nem férhet hozzá, hogy az apostolok és a korai keresztények, több tízezres számban, hittek a feltámadásban és hirdették azt. Vajon elképzelhető az, hogy tévedtek és a hitük valamilyen gonosz hazugságon vagy fanatikus csaláson alapult?

Minden okuk meg lett volna rá, hogy ilyesmit gondoljanak, hiszen sokukra nagy szenvedést hozott a hite. Elvesztették vagyonukat, gyakran életüket is, az első század zsidó és római üldözéseiben. Biztos, hogy nem álltak volna ki amellett, hogy Megváltójuk legyőzte a halált, ha nem lettek volna szilárdan meggyőződve róla, a tények alapos mérlegelése után.

Hallották az apostolok és az ötszáz ember (1Kor 15:6) vallomását, akik mind látták az Úr Jézus feltámadását, s ez meggyőzte őket.

Néhányan azt mondták, hogy Krisztus megjelenése a feltámadása után csak látomás és hallucináció volt, vagy az illető kilétének eltévesztése. A látomás és hallucináció viszont nem ismétlődhet többször, egyénnel és csoportokkal,

ahogy azt itt láttuk. A tanítványok pedig biztosan felismerték Jézust, hiszen több mint három évig minden nap együtt voltak Vele.

Egyébként amikor meglátták Őt a felső szobában, először maguk is „azt hitték, hogy valami szellemet látnak” (Luk 24:37). Jézus viszont biztatta őket, hogy érintsék meg, különösen a szögek nyomait a lábán és a kezén. Mikor pedig mindezek után együtt vacsorázott velük, minden kétségük elszállt, hogy Jézust magát látják, ugyanabban a testben, amiben eddig is volt.

Mások szerint sohasem halt meg, csak elájult. Ez az állítás is csak azt mutatja, mi mindent képes kitalálni az ember, hogy ne kelljen szembenéznie a tényekkel. A római katonák halottnak mondták, víz és vér keveréke ömlött ki megsebzett oldalából, nehéz halotti lepelbe tekerték és három napra egy sírba zárták. Egy halálosan megsebzett, legyengült, csaknem halott Jézus soha nem ösztönözte volna tanítványait olyan bátorságra és erőfeszítésre, amiről hamarosan tanúbizonyságot tettek. De még ha elájult is volna, hamarosan meghalt volna, mint egy legyőzött és tehetetlen vezető.

A több mint tíz megjelenésen túl ott van még az üres sír ténye is. Római pecséttel volt lezárva, halálos ítélet terhe mellett őrizte egy római katonai osztag, a bejárata elé pedig egy nagy követ gördítettek. Ennek ellenére amikor az első húsvét reggelén egy dicsőséges angyal elgörgette a követ, a katonák félelmükben elfutottak, a halott pedig eltűnt, miközben a halotti lepel ott maradt a sírban.

Az üres sírt sosem tudták mással magyarázni, mint a feltámadással. Ha a test még mindig meg lett volna a sírban vagy máshol, a rómaiak és a zsidók minden bizonnyal felmutatták volna, hogy ezzel kioltásuk a futótűzként terjedő keresztény hitet. Ha viszont az apostolok vagy Jézus más barátai vitték volna el, és tudták volna, hogy halott, sosem hirdették volna a feltámadást amivel esetlegesen halálbüntetést vontak magukra. Egy ember sem áldozza szándékosan az életét olyan valamiért, amiről tudja, hogy hazugság.

Nincs más olyan tény a történelemben, amit a bizonyítékok ilyen sora támasztana alá. Végül pedig a megváltás és az örök élet tapasztalata tanúskodik mellette, amiben mindenki részesült, aki hitét az élő Krisztusba helyezte. „Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz” (Róm 10:9). ■

Részlet Henry Morris és Martin Clark: *The Biblia Has the Answer*. Fordította Molnár Csaba.

A szeretet ajándéka

ADELA BĂNCĂU (ANNE LAMOTTE ELBESZÉLÉSE NYOMÁN)

Újra eljött hozzánk a tavasz, s minden szépségét magával hozta. A nemrég zord légkört újból vidámmá tette. A virágos fák élénké teszik a sötét természetet. A fűszálakon harmatcseppek ragyognak, és egyre jobban hallszik a méhecskék és színes rovarok zümmögése a virágok fölött. Ébred a világ. Kellemes tavaszi szellő lengeti a fák ágait, s a vándormadarak hasítják az ég kékjét. Melegség és öröm árad a természetből, élénk tárul minden, ami szép. Nem is tudni, hova nézzünk: a ház mögötti kertre, amely színekbe és mámorító illatokba burkolózott, vagy a közeli erdőre, ahol olyan jó játszani. Tulajdonképpen ez kitűnő idő egy sétához, mert a reggel kitartóan kopogtatott a napsugár az ablakon, mint aki tudja, hogy a család apraja-nagyja hamarosan köszönteni és élvezni fogja áldott fényét és melegét. Hirtelen kinyílik egy ház ajtaja, és Csilla ott áll a küszöbön, készen a sétára, amelyet a nagymama már tegnap megígért.

– Készen vagyok, mama! Alig várom, hogy kiérjünk az erdőbe. Szeretek veled sétálni, s még jobban szeretem hallgatni a történeteidet.

– Örülök neki, Csillám, hogy szeretsz velem sétálni. Azt hittem, már el is felejtetted ezt. A tegnap

óta azon töröm a fejem, hogyan tegyük minél szebbé ezt az alkalmat.

– Mama, most csak beszélgetni akarok veled.

– Beszélgetni? Miről?

– Nem is tudom. Hát úgy, mint a lányok. A tanító néni tegnap Jézus áldozatáról beszélt nekünk. Már sokszor hallottam erről, de soha nem gondoltam, hogy Jézus érettem is meghalt. Mit is jelent ez?

– Kis unokám, elmesélek valamit, ami segít megérteni a kérdést. Amikor gyerek voltam, a bátyám vérrákos lett. Hatévesen nem sokat tudtam a betegségéről, de szüleim viselkedéséből megértettem, hogy nagy bajról van szó. Megmagyarázták nekem is, hogy vérátömlesztésre van szüksége, különben meg fog halni. Megkérdezték, ha akarom-e, hogy vérvizsgát vegyenek tőlem is, és lássák, ha talál a vérem a bátyám vérével. Persze, azonnal beleegyeztem. Bármit megtettem volna érte. A teszt azt mutatta, hogy az én vérem megfelel neki. Ekkor azt kérdezték tőlem, akarok-e adni egy fél litert a véremből, hogy élhessen a testvérem? Elszorult szívvel válaszoltam, hogy ezen gondolkoznom kell másnapig. Következő nap kijelentettem, hogy kész vagyok a véréadásra. Elvittek a kórházba, és a nyolc éves testvérem mellé fektettek. Mindkettőnk az infúziós csőhöz csatoltak.

Csendben feküdtem, s közben a vér – bátyám élete – lassan csepegett a csövön keresztül. Egyszer belépett az orvos, hogy lássa, hogy érezzük magunkat. Kinyitottam a szememet és megkérdeztem tőle, mikor kezdek el meghalni?

– Ó, mama, te azt hitted, hogy belehalsz, és mégis kész voltál vért adni, mondta halkán Csilla. – Tudod, Csilla, a szeretet nem igazi szeretet, amíg osztani nem kezded. Ez csak egy csekély példa arra, amit Jézus tett értünk. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta...”

– És mi mennyire rosszak és engedetlenségűek vagyunk!

– Így van, de Jézus akkor is feltétel nélkül szeret. A szeretet próbája abban áll, hogy akkor is adunk, amikor nem számíthatunk jutalomra.

– Hogyan lehetne nem szeretni valakit, aki ennyire ragaszkodik hozzád?!

– Nem elég mondani, hogy szeretsz valakit. Be is kell bizonyítani. „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartjátok”.

– Mama, én eldöntöttem, hogy holnaptól jó leszek...

– Örülök neki, de mostantól kellene kezdened. Megtörténhet, hogy elhalasztott dologra nem lesz többé alkalom. Kérdd meg Jézust most, hogy segítsen. ■

AZ ÉN ISTENEM

GABRIEL DINCĂ

Jeruzsálem első ostroma után (Dán 1:1) Nabukodonozor foglyok sokaságával tért vissza Babilonba. Köztük volt Dániel is, egy nemesi családból származó, Júda törzséből való serdülő fiú. Babilon udvarában, távol a szüleitől, testvéreitől és barátaitól, Dániel „eltökélt az ő szívében” (Dán 1:8), hogy hűséges marad meggyőződéséhez, és nem fog megalkudni.

E kockázatos döntés után az események sorozata lassan de biztosan egyre feljebb juttatta Dánielt az akkori leghatalmasabb birodalomban. Három évig tartó szigorú felügyelet után (Dán 1:5), a király szolgálatába fogadta őt. Nagy megtiszteltetést jelentett a kinevezése. Nabukodonozor álmának megfejtése (Dán 2:1-46) nyomán kinevezték Babilon kormányzójának és a babiloni bölcsök fejének (Dán 2:46-49). A birodalom bukása után Dárius a babiloni tartomány kormányzójának tisztességéről a teljes birodalom vezetőjévé emelte másik két férfival együtt (Dán 6:1-2).

Dániel élettörténetének olvasása közben mélyen megdöbbenünk. Hogyan volt lehetséges mindaz, amit elért? Miként történhetett meg, hogy egy babiloni fogoly eljusson az ország három főméltóságának szintjére? A kérdésre adott felületen válasz talán előnyben részesítené Isten erejét Dániel „hozzájárulásával” szemben. Valóban igaz, hogy Dániel életének minden eseménye háttérben ott állt a Gondviselés, de Dániel vajon semmivel sem „járult hozzá”? Életének izgalmas eseményei

kizárólag a Gondviselés beavatkozásának eredménye, vagy „hozzájárulásának” gyümölcse is? Ahhoz, hogy ezekre a kérdésekre választ adjunk, utalnunk kell Dániel könyvének 6. fejezetére.

Dárius uralkodásának idejében történt. Dániel az új király tiszteletének és megbecsülésének örvendett, akárcsak az előző uralkodó idején. A király viselkedésével homlokegyenest ellentétes a százhusz tisztartónak és a másik két előjárónak a megnyilvánulása Dániellel szemben. Ennek a 122 férfinak, akinek kezében összpontosult a birodalom hatalmának jó része, sikerült összeesküvést kitervelnie; a cél az volt, hogy Dánielre éppen a király keze sűjtson le. Amikor a király rádöbent a valóságra, már túl késő volt a változtatáshoz. Így Dániel halálos ítélet alá került, s az oroslánok vermébe dobták.

A Biblia leírja a király lelkiállapotát, amikor rájött, hogy neki magának kell megparancsolnia Dániel kivégzését. „Napnyugotig törekedék őt megmenteni” (Dán 6:14), de végül megadta magát. A 122 férfi jelenlétében elrendelte Dániel halálos ítéletének végrehajtását. Mintha megfeddte volna a jelenlevőket, amikor ezt mondta Dánielnek: „A te Istened, akinek te szüntelen szolgálsz, ő szabadítson meg téged!” (Dán 6:16). Más szóval: „Dániel, megtettem minden tőlem telhetőt, hogy megszabadítsalak, de nem sikerült. Van még egy, egyetlenegy lehetőség – a te Istened. Ő az egyetlen esélyed. Lehet, hogy a te Istened megszabadít téged.”

Az éjszaka, amely beállt, kínosan telt a király számára. Nem tudott enni, sem aludni (Dán 6:17). Dánielre, és talán Dániel Istenerére gondolt. A következő nap hajnalán a veremhez rohant és így kiáltott: „Dániel, ...a te Istened... meg tudott-é szabadítani téged az oroslánoktól?” (Dán 6:20). A király nagy megdöbbenésére a veremből egy hang hallatszott: „Az én Istennem... bezárta az oroslánok száját” (Dán 6:22). Más szóval: „Ó, király, az én Istennem, az az Isten, akiről olyan sokat beszéltem neked, megszabadított. Ez az én Istennem. Ahogyan a birodalom a tiéd, úgy ez az Isten az enyém.”

Figyeljük meg a király által kétszer is használt a „te Istened” kifejezést. Az előző este azt mondta: „A te Istened szabadítson meg téged”, reggel pedig megkérdezte: „Megszabadított a te Istened?” Ez a kifejezés mindkét helyzetben nagy hangsúlyt kap. A maga során Dániel szintén ugyanezt a kifejezést alkalmazta: „Az én Istennem bezárta az oroslánok száját”.

„Az én Istennem” kifejezés választ ad a fenti kérdésekre. Bebizonyítja, hogy Dániel történetének alakulásában nem csupán a Gondviselés, hanem egy kis egyéni „hozzájárulás” is közrejátszott. Ha nem tette volna az Urat személyes Istennévé, élettörténete teljesen más-képp alakul. Dániel élete bámulatos tanulságot vetít elénk – Isten nem az én atyámnak vagy anyámnak Istene kell, hogy legyen. Az én Istennemnek, az enyémnek, nem pedig a másvalakiénak kell lennie. ■

A szovátai üdülő

Az Adventista Egyház Nyugdíjháza az érdekeltek tudomására hozza a szovátai üdülő vendégfogadási programját. A tizenegy szoba a tíznapos turnusokra a következő beosztás szerint foglalható le:

1. turnus	május 31 – június 10.
2. turnus	június 14–24.
3. turnus	június 28 – július 8.
4. turnus	július 12–22.
5. turnus	július 26 – augusztus 5.
6. turnus	augusztus 9–19.
7. turnus	augusztus 23 – szeptember 2.
8. turnus	szeptember 6-16.

Jelentkezni a Nyugdíjház elérhetőségein lehet:

Casa de Pensii a Uniunii AZS

Postacím: str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, Ilfov, 077190, O.P. Pipera. Telefonszám: 021-269.03.38, Fax: 021/269.03.40. E-mail: casapensii@adventist.ro.

A szállás és étkezés árát egy összegben kérjük kifizetni:

» Egyházunk Nyugdíjházának pénztáránál

» átutalható a következő bankszámlára:
RO70BRDE445SV23727864450 – BRD,
Sucursala Jolie Ville

*Az üdülőház a postahivatal mögött található, címe:
Szovátafürdő, Trandafirilor u. 64 szám.*

Telefon: 0265-570.504.

Az üdülőház folyamatosan, az év bármelyik részében fogad vendégeket, nem csupán a nyári szezonban. Szívesen látjuk mindazokat, akik pihenni vagy kirándulni szeretnének, vagy akik szervezett, 25-30 fős csoporttal érkeznek. A 4 év alatti gyermekekért nem kell fizetni, a 4 és 14 év közöttiek pedig 50%-os kedvezményben részesülnek.